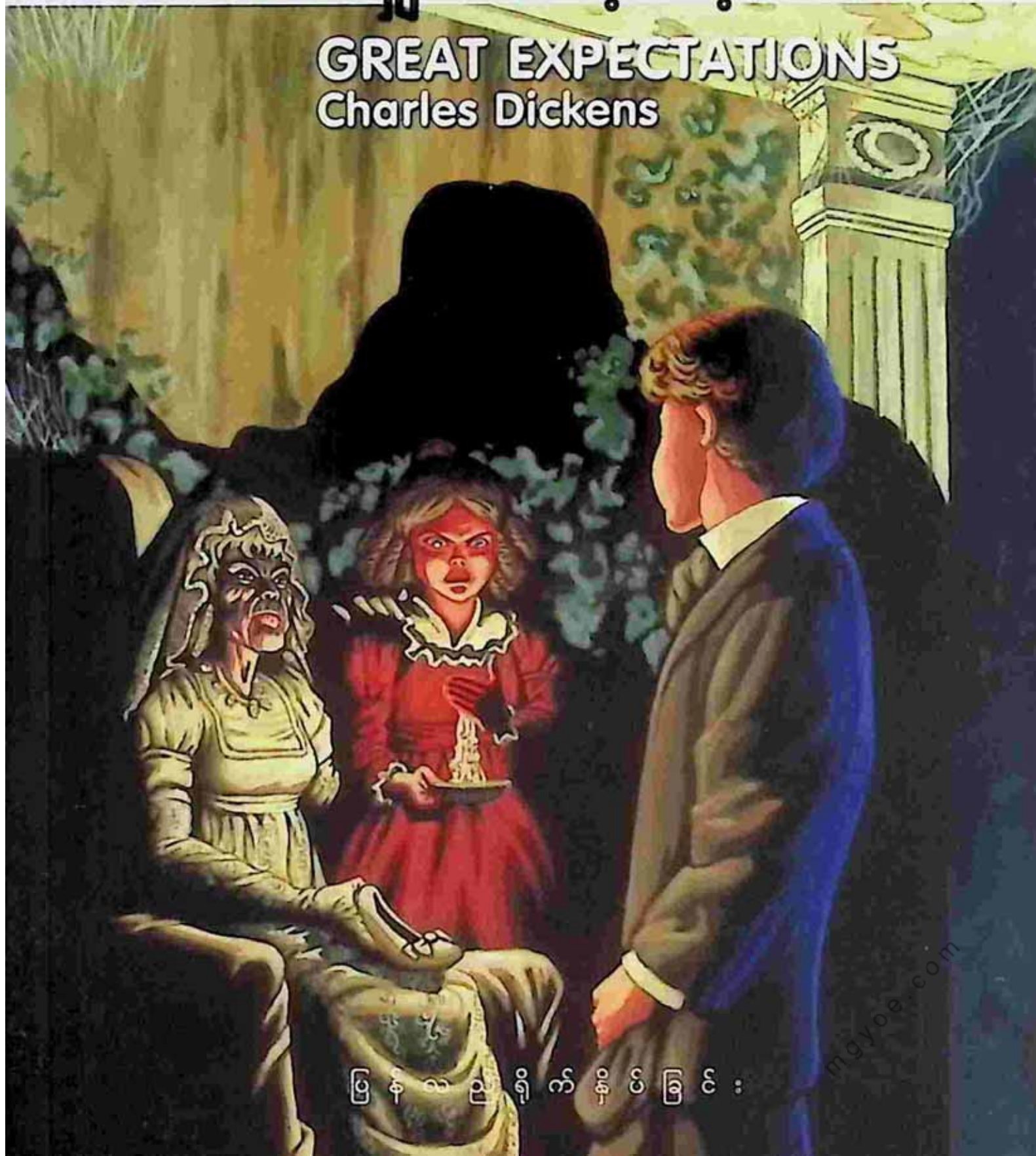


mgvooe.com

ရွှေအောင် မော်တလင့်လင့်

GREAT EXPECTATIONS Charles Dickens

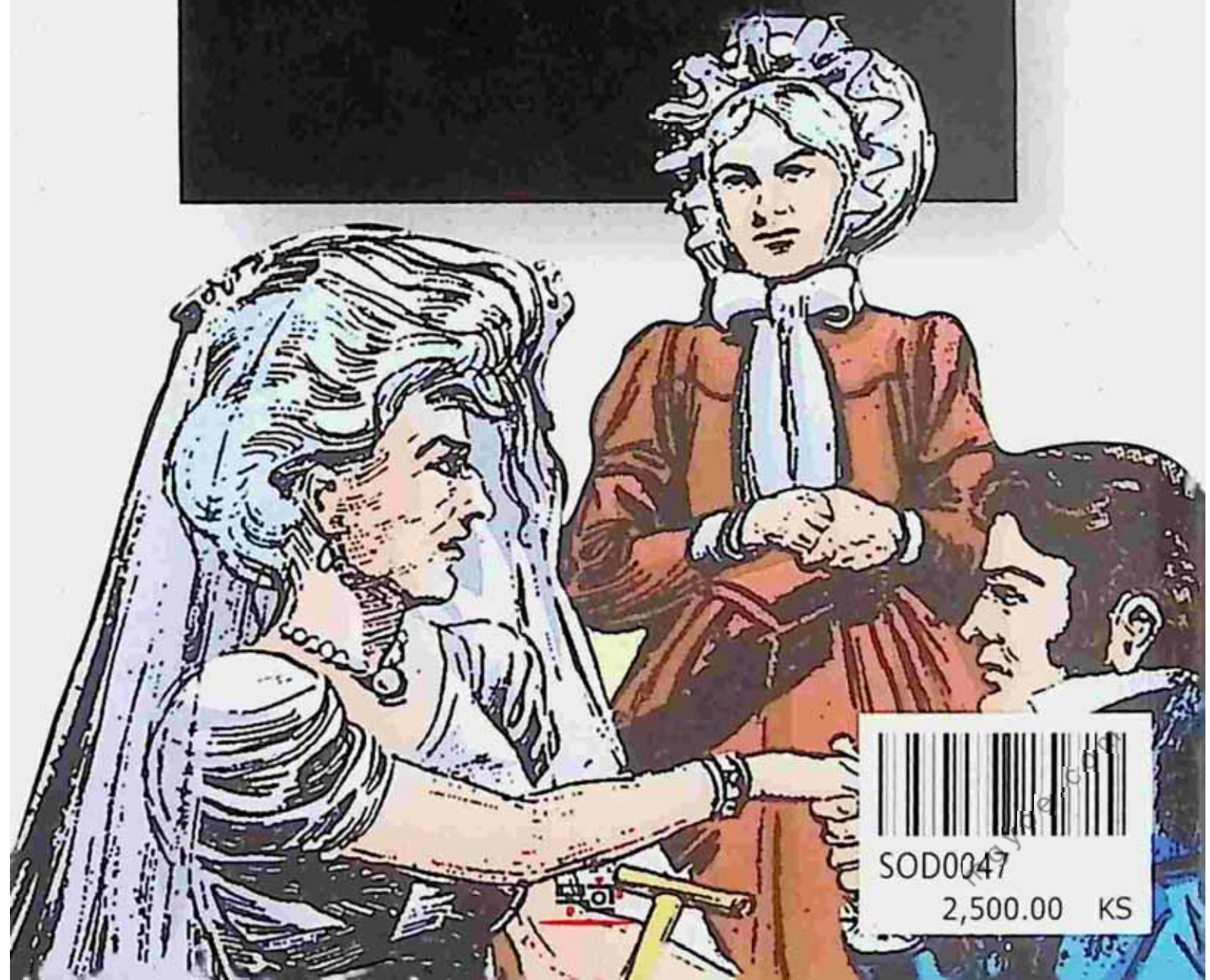


ကြေးမုံစာရုံကနေတိုက်

mgvooe.com

m

Great Expectations



SOD0047
2,500.00 KS

ထုတ်ဝေသူ-ဦးကျော်ကျော်ဝေ၊ ရွက်စိမ်းစာပေ၊ (၀၀၀၄၇)
လမ်းမတော်၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ-ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၀၄၁၃)

အမှတ်-၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ကံဘွဲ့၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ် ၅၀၀၊

၁၉၆၉ အားမာန်သစ်စာပေ၏ တတိယအကြိမ်မူ၊

တန်ဖိုး-၂၅၀၀ ကျပ်

မော်တလင့်လင့်
GREAT EXPECTATIONS
Charles Dickens
ရွှေဒေါင်း



၁၉၅၀ ခုနှစ် ဘာသာပြန် စာပေမိမိမာန်ဆရာ ဝတ္ထုကြီး

မျှော်တလင့်လင့်

အထွေထွေအချက်အလက်
အကျဉ်းချုပ်

အခန်း ၁

ကျွန်ုပ်၏ အမည်မှာ ဖစ်လစ်(ပ)၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်အမည်မှာ ပီရစ်(ပ) ဖြစ်၍ နာမည်အပြည့်အစုံ ဖစ်လစ်(ပ) ပီရစ်(ပ)ဖြစ်သော်လည်း ကလေးဘဝ၌ မိမိအမည်ကို ပီသအောင် မခေါ်တတ်သဖြင့်၊ ပစ်(ပ)ဟူ၍ အတိုကောက်ခေါ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ပစ်(ပ) ဟူ၍ပင်အမည်တွင်ခဲ့လေတော့၏။

ထိုစဉ်အခါက ဓာတ်ပုံပညာ မပေါ်သေးသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ငယ်ရွယ်စဉ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သော မိဘနှစ်ပါးတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲရှိရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်နှင့် မိခင်တို့၏ သင်္ချိုင်း၌ စိုက်ထူထားသောကျောက်တိုင်တွင် ရေးသားထားသော အက္ခရာများအရ မိဘ နှစ်ပါးတို့၏ အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို ခန့်မှန်းမိလေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်မှာ စတုရန်းပုံသဏ္ဍာန် တုတ်တုတ်တောင့်တောင့်ရှိ၍ မိခင်မှာ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် မျက်နှာတွင်အစက်အပြောက်များရှိသည်ဟု စိတ်မှထင်မိ၏။ မိဘနှစ်ပါးတို့၏ မြေပုံအနီး၌ အလျားတစ်ပေခွဲခန့်ရှိသော ကျောက်ဖြူတုံးများ အလျားလိုက်စီတန်းလျက်ရှိရာ ၎င်းတို့မှာ

ကလေးဘဝတွင် ကွယ်လွန်ကြကုန်သော နောင်တော်များ၏ သင်္ချိုင်း
ကလေးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မွေးဖွားသော ဒေသမှာ ပင်လယ်နှင့်မိုင်ပေါင်း ၂၀ ခန့်
ကွာလှမ်း၍ မြစ်ကြီးအနီးတွင် ရွံ့နွံများထူထပ်လှသော ဌာနဖြစ်လေရာ
၎င်းဒေသနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ရှေးဦးစွာ အမှတ်တရ
သတိရသော အချိန်ကာလသည်ကား လေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခိုက်ပြီးခါ
စဖြစ်သည့် ညနေစောင်းအချိန်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည်
မိဘနှစ်ပါးတို့နှင့် နောင်တော်များ၏ သင်္ချိုင်းအနီးတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်
လန့်သော အမူအရာနှင့် ကုပ်ကုပ်ကလေးရပ်ကာ ငိုယိုလျက် အဝေး၌ရှိ
သော မြစ်ကြီးနှင့် သာ၍ ဝေးသောပင်လယ်တို့အကြားတွင် ကျက်စား
လျက်ရှိသော သိုးနွား၊ တိရစ္ဆာန်များကို မျှော်ငေးကာ ကြည့်နေမိလေ၏။

“ဟေ့ ... ကောင်ကလေး မငိုနဲ့၊ လည်ပင်းဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်
တိတ်တိတ်နေ” ဟူသော ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူကြီးတစ်ယောက်သည် မြေပုံအကြားမှ ဘွားခနဲ
ပေါ်ထွက်လာသကဲ့သို့ မှတ်ထင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူကြီးမှာ ကြမ်းတမ်းသော မီးခိုးရောင် အဝတ်ကိုဝတ်လျက်
ဖိနပ်စုတ်ကြီးနှင့်ဦးထုပ်လည်းမပါ၊ ဦးခေါင်းတွင် အဝတ်စုတ်ကြီးရစ်ပတ်
၍ခြေထောက်တစ်ဖက်တွင် သံခြေချင်းကြီးခတ်ထား၏။ ထိုသူမှာ
တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ရွံ့စို၍ ရွံ့နွံများ ပေကျံလျက်ရှိသည့်ပြင် ကျောက်တုံးများ
နှင့်ဆူးများခြစ်မိတိုက်မိထားဟန်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပွန်းပဲ့စုတ်ပြတ်လျက်
ခြေထောင့်နင်းလျှောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏ မေးစေ့ကို ကိုင်ဆွဲလိုက်လေ၏။

(ကျွန်ုပ်) “မလုပ်ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို မဖြတ်လိုက်
ပါနဲ့ခင်ဗျာ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။”

(လူ) “မငိုနာမည်ဘယ်သူလဲ”

(ကျွန်ုပ်) “ပစ်(ပ)ပါတဲ့ခင်ဗျာ”

(လူ) “မင်း... ဘယ်မှာနေသလဲ၊ လက်ညှိုးထိုးပြစမ်း”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာမှ တစ်မိုင်ခန့်ဝေးကွာ၍ သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာရှိသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ရွာကလေးသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရာ လူကြီးမှာ ကျွန်ုပ်အား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုကိုင်၍ ဇောက်ထိုးထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အိတ်ထဲမှ ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို သွန်ချယူလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အိတ်ထဲမှပေါင်မုန့်ပဲလေး တစ်ခုထွက်ကျလာရာတွင် လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို သင်္ချိုင်းကျောက်တုံး တစ်ခုပေါ်၌ တင်ထား၍ ပေါင်မုန့်ပဲကလေးကို ကောက်ယူပြီးလျှင် လောဘတကြီး စားလေ၏။

(လူ) “မင့် ပါးကလေးတွေက ဖောင်းလို့၊ ငါ့ကိုက်စားလိုက်ရတယ် ကောင်းမှာပဲ”

(ကျွန်ုပ်) “မစားပါနဲ့ လူကြီးခင်ဗျား”

(လူ) “ဟေ့ ... ကောင်လေး ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ မင့်အမေကော”

(ကျွန်ုပ်) “ဟိုမှာပါခင်ဗျား”

လူကြီးမှာ ဖျတ်ခနဲ လန့်သွား၍ ရုတ်တရက် ပြေးသွားပြီးမှ ရပ်ကြည့်နေလေ၏။

(ကျွန်ုပ်) “ဟိုမှာပါ ခင်ဗျား ‘ငင်း၏မယား’ ဆိုတာ ကျွန်တော့် အမေပါပဲ”

(လူ) (ပြန်လျှောက်လာ၍) “ဒါဖြင့် မင့်အမေနဲ့ ယှဉ်နေတဲ့ မြေပုံက မင့်အဖေပေါ့”

(ကျွန်ုပ်) “မှန်ပါတယ် ခင်ဗျား”

(လူ) “ဒါဖြင့် မင်းဘယ်သူနဲ့ နေသလဲ”

(ကျွန်ုပ်) “ကျွန်တော့် မမနဲ့နေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ပန်းပဲသမား ဂျိုးဂါ ဂရီရဲ့မယား မစွစ်ဂါဂရီပါတဲ့”

(လူ) “ဟေ ... ပန်းပဲသမားမယားတဲ့ ...၊ ဟုတ်လား”
 လူကြီးသည် သူ၏ ခြေထောက်မှ ခြေချင်းကို ငုံ့ကြည့်လေ၏။
 ၎င်းနောက် ကျွန်တော်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်တွင် လက်နှစ်ဖက်တင်၍ မျက်နှာ
 ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

(လူ) “ဟေ့ ကောင်လေး ဒီမှာ ကြည့်စမ်း တံစဉ်းသိလား”

(ကျွန်ုပ်) “သိပါတယ်ခင်ဗျာ”

(လူ) “စားစရာကော သိလား”

(ကျွန်ုပ်) “သိပါတယ် ခင်ဗျာ”

(လူ) “ကောင်းပြီ တံစဉ်းတစ်ချောင်းရယ်၊ စားစရာရယ် ငါ့ဆီယူလာခဲ့။
 မယူခဲ့ရင် မင်းအသည်းနှလုံးကို ငါထုတ်စားမယ် ကြားလား။ နက်ဖြန်
 နံနက် စောစောကြီး ယူလာခဲ့ရမယ်။ နို့ပြီး ငါနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ဘယ်သူမှ
 မပြောနဲ့နော်၊ မင့်အသည်းနှလုံးကိုထုတ်ပြီး မီးကင်စားလိမ့်မယ်သတိ
 ထား။ မင်းက ငါ့တစ်ယောက်တည်းထင်သလား၊ မဟုတ်ဘူး မောင်လုလင်
 တစ်ယောက်ပါသေးတယ်။ ဟိုကောင်က သိပ်ဆိုးတဲ့အကောင်ကွ။ သူနဲ့
 နှိုင်းလျှင် ငါကသူတော်ကောင်း မောင်ရေ၊ ဟိုအကောင်ကမှသိပ်ဆိုးတာ။
 အခု ငါပြောတဲ့စကားတွေကို သူက အားလုံးကြားတယ် နားလည်လား။
 အဲဒီလုလင်က လူစွမ်းကောင်းကလေးကွ၊ မင်းတို့လို ကလေးတွေက
 သူက အသည်းနှလုံး ထုတ်ထုတ်ပြီးစားတယ်။ သူစားခဲ့တဲ့ကောင်ကလေး
 ပေါင်းများလှပြီ၊ တတ်နိုင်လို့ မင်းက အိမ်ခန်းထဲဝင် တံခါးပိတ်စောင်ခြံ
 ဘယ်လိုပဲ ပုန်းနေနေ သူက တွေ့အောင်ရှာပြီး အသည်းနှလုံးကို နုတ်စား
 နိုင်တယ်။ အခုတောင် သူက မင့်ကို စားချင်လှပြီ၊ ငါက မနည်း
 တောင်းပန်ထားရတယ်။ ကိုင်း ... မင်း ဘာပြောချင်သလဲ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သူလိုသော အရာဝတ္ထုနှင့်စားစရာများပါ
 နံနက်စောစောကြီး ယူခဲ့ပါမည်ဟု ကတိထားလေ၏။

- (လူ) “အေး ... ကောင်းတယ်၊ မယူခဲ့ရင် လုလင်ကို ငါလွှတ်လိုက်
မယ်နော်”
- (ကျွန်ုပ်) “ယူခဲ့မှာပါ ခင်ဗျာ”
- (လူ) “ကိုင်း ... ပြန်တော့၊ မမေ့နဲ့နော် ဒါပဲ”

* * *

အခန်း ၂

ပန်းပဲသမား ဂျိုးဂါဂရီ၏မယား ကျွန်ုပ်၏ အစ်မကြီးမစွတ် ဂါဂရီမှာ ကျွန်ုပ်ထက် အနှစ် ၂၀ ကျော်မျှကြီးသည်ဖြစ်၍ မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သည့်နောက် ကျွန်ုပ်ကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်လာခဲ့ရာ သာမန် မွေးမြူခြင်း မဟုတ်ဘဲ 'လက်သပ်မွေး' ခဲ့သည်ဆို၍ အသားယူလေ့ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ 'လက်သပ်မွေး' သည်ဟူသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အစ်မကြီး၌ အတော် ကြီးမား၍ လေးလံသောလက်များရှိသည် အကြောင်းကိုမူ သက်သေခံ နိုင်ပေ၏။ မမသည်သူ၏လက်ကို ကျွန်ုပ်အားသာမက အလွန်သဘော ကောင်းသောသူ၏ ယောက်ျားဂျိုးအားလည်း အသုံးပြုလေ့ရှိသောကြောင့် ဂျိုးကိုလည်း လက်သပ်မွေးလေသလောဟု ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မမမှာ ရုပ်ရည်သနားကမားမရှိဘဲလျက် သဘော ကောင်းသော ဂျိုးကို ရအောင်ယူနိုင်လာခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် 'လက်' အားကိုးနှင့် ပါအောင်နှူးခဲ့သည်ဟူ၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖဂျိုးမှာ ချောမွေ့သောပါးပြင် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဂုန်လျှော်

ရောင်ရှိသော ပါးမြိုင်းမွေးများ ခွေလိပ်လျက် အလွန်ဖျော့တော့သော အပြာရောင်မျက်လုံးများရှိပေရာ ဘယ်အခါမှ စိတ်မဆိုးတတ်သည် အထိ အလွန်သဘောကောင်း၍ထားရာ၌ အေးအေးနေတတ်သော လူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသူမှာ ကာယဗလကောင်းသလောက် စိတ်အင်အား ပျော့ညံ့လှပေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အစ်မကြီးမစ္စက်ဂါဂရီမှာ နက်မှောင်သောမျက်လုံးနှင့် ဆံပင်ရှိ၍ နီမြန်းသော အသားအရေရှိပေရာ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် 'ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်' ဟု ဆိုအပ်သော အဆက်အပေါက်လည်းရှိ၏။ အစ်မကြီးသည် အလုပ်ကြမ်းလုပ်သောအခါ၌ ဂါဝန်ကို အစွန်းမထင်းစေရန် အဝတ်ကြမ်းကြီးတစ်ထည်ကို ခါးတွင်အမြဲချည်ထားလေ့ရှိရာ အလုပ်များလှသည်အတွက်ကြောင့် ၎င်းအဝတ်ကြီးကို ဖြုတ်ထားရ တော့သည် မရှိဟူ၍ အသားယူပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ စင်စစ်သော်ကား ဖြုတ်၍ မထားနိုင်လောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်လှသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ အသားယူလိုသည် အတွက်ကြောင့် တမင်မဖြုတ်ဘဲထားသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။

ဂျိုး၏ပန်းပဲဖိုမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်နှင့်တစ်ဆက်တည်းရှိ လေရာ သင်္ချိုင်းမှ ကျွန်ုပ်ပြန်လာသောချိန်၌ ဂျိုးသည် ဖိုကိုပိတ်ထား၍ မီးဖိုထဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အစ်မကြီး၏ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံဖော်ခံဖက်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ပြန် ရောက်လာသောအခါ၌ အစ်မကြီးက ကျွန်ုပ်အား အကြိမ်ကြိမ် လိုက်ရှာ လျက်ရှိကြောင်း သတိပေးလေ၏။

(ဂျိုး) “ဟုတ်တယ် ... ငါ့လူရေ၊ တုတ်ကြီးကိုင်လို့ လိုက်ရှာနေလေရဲ့ မောင်”

(ကျွန်ုပ်) “ကြာလှပြီလား ဂျိုးရာ”
ကျွန်ုပ်၏ယောက်ဖသည် ကျွန်ုပ်ထက် နှစ်ပေါင်းများစွာကြီး

သော်လည်းကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည်သူငယ်ချင်းသဖွယ်သဘောထား၍
ကျွန်ုပ်ကလည်း သက်တူရွယ်တူတမျှ အောက်မေ့၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်
၏ မျက်စိထဲ၌ ဂျိုးသည် ကလေးကြီးတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၏။

(ဂျိုး) “သွားချည် ပြန်ချည်နဲ့ ကြာလှပြီမောင်။ ဟော ပြန်လာ ပြီဟ၊
မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ပတ်ထားပြီး တံခါးကြားထဲ ဝင်ပုန်းနေ
ပါလားဟ ငါ့လူရ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဂျိုးအကြံပေးသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပြီးသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် မမသည် တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာရာ တံခါး၌တစ်စုံ
တစ်ခု ခုခံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့သည်နှင့် အကြောင်းကိုရိပ်မိ၍ ကျွန်ုပ်
ကို ဆွဲထုတ်ကာ ကြိမ်လုံးနှင့် အားရအောင်ရိုက်ပြီး ဂျိုးဆီသို့တွန်းပစ်
လိုက်၏။ ဂျိုးကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ခေါင်းတိုင်ထောင့်ထဲသို့ ထိုးဝှက်ထား
၍ အဝတွင် သူ၏ခြေထောက်ကြီးနှင့် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်၏။

(မ) (ကြမ်းကို ခြေနှင့်ဆောင့်လျက်) “မျောက်ကောင်ကလေး နင်
ဘယ်ဆီသွားနေတာလဲ၊ ငါ့ကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် တမင်လုပ်
တာလားဟဲ့ ဟင်”

(ကျွန်ုပ်) (ကြိမ်လုံးထိထားသော နေရာများကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း)
“သချိုင်းကုန်းဘက် သွားလည်နေတာပါ မမရဲ့”

(မ) “သချိုင်းကုန်းတဲ့ငါကယ်မထားရင် သချိုင်းကုန်းထဲ နင်ရောက်
နေတာကြာလှပြီ။ နင့်ကို ဘယ်သူက လက်သပ်မွေးလာခဲ့ရ
မှတ်သလဲ”

(ကျွန်ုပ်) “မမပါ မမရဲ့”

(မ) “ဘာကြောင့်ငါက နင့်ကို လက်သပ်မွေးလာခဲ့ရတယ်မှတ်သလဲ”

(ကျွန်ုပ်) “မသိဘူး မမရဲ့”

(မ) “ငါမှားလို့ နင့်ကိုမွေးကျွေးခဲ့မိတာ၊ နောက်များတော့တန်ပြီ။”

နှင့်မွေးကတည်းက ငါ့မှာ ဒီခါးစည်းကို ဖြေခဲ့ရတယ်မရှိဘူး။
လုပ်လိုက် ရတဲ့အလုပ် ဖတ်ဖတ်မောလို့။ ပန်းပဲသမားမယား
ဖြစ်ရတာကတစ်ဖက်၊ နင့်ကျွေးမွေးရတာက တစ်ဖက်၊ ငါတော့
ဘယ်တော့ လူစဉ်မီနိုင်တော့မှာလဲ”

ကျွန်ုပ်မှာမူ မမမေးခွန်းကို အဖြေပေးဖို့ သတိမရဘဲ သချိုင်း
ကုန်း၌တွေ့ခဲ့သောလူကြီးနှင့် ထားခဲ့သောကတိအပြင် သူပြောသော
လုလင်အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားမိလေ၏။

(မ) (ကြိမ်လုံးကို နေရာတကျပြန်သိမ်းရင်း) “သချိုင်းကုန်းတဲ့၊
နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သချိုင်းကုန်းလောက်သာအောက်
မေ့နေကြပေတော့။ နင်တို့လုပ်ပုံတွေနဲ့ ငါလည်းသချိုင်းကုန်း
ရောက်ရတော့မှာပါ၊ မကြာခင်ပါဘူး။ နင်တို့နှစ်ယောက်လား၊
ငါမရှိရင်ခက်ဦးမယ်”

၎င်းနောက် မစွမ်းဂျိုးသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်အတွက်
ပြင်ဆင်ရာ၊ ဂျိုးမူကား လက်ယာဘက်ပါးမြိုင်းမွေးကိုလက်နှင့်ဆွဲရင်း
ကျွန်ုပ်ကို ငုံ့ကြည့်ချည်တစ်ခါ မမကို လှည့်ကြည့်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့်
ထိုင်နေလေ၏။ မမသည် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကိုယူ၍ ခါးစည်းအဝတ်
ကြီးကို ညှပ်ပြီးလျှင် တစ်ဖက်သောမျက်နှာတွင် ထောပတ်အနည်းငယ်
ကို သားလှီးစားဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ပါးပါးသုတ်၍ အလွန်ထူထပ်သော
ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ဖြစ်အောင် လှီးပြီးမှ နှစ်ပိုင်းခြမ်းလျက် ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ်
အား တစ်ယောက်တစ်ပိုင်းစီ ဝေလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်စေ့စပ်သော မစွမ်းဂါရီ၏ကြောင်အိမ်ရိက္ခာများ
ခိုးယူနိုင်ဖို့ စိတ်မချရသည်နှင့် ၎င်းပေါင်မုန့်မစားဝံ့ဘဲ လူကြီးအဖို့
ဘောင်းဘီခြေထောက်တစ်ဖက်၌ ဝှက်ယူရန် အကြံထုတ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဂျိုးတို့၏ အလေ့အကျင့်တစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့သည်

ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်အနက်မှ တစ်ဖဲ့စီဝေစုရရှိကြပြီးနောက် လက်ထဲ၌ အသီးသီးကိုင်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း တစ်ကိုက်စီ ကိုက်စားမြဲဖြစ်လေရာ ဂျိုးသည် သူ၏ဝေစုကို တစ်ကိုက်ပြီး တစ်ကိုက် စားနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ဒူးတစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက်ဖက်ရည် ချိုင့်ဝါကြီးကို တင်လျက် အခြားဒူးတစ်ဖက်ပေါ်၌ ပေါင်မုန့်ပွဲကို တင်ရုံ သာတင်ထား၍ မစားဘဲ ကြည့်နေလေ၏။ ဂျိုးက စားဖို့တိုက်တွန်း သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်မုန့်ကိုမစားဘဲ ဝှက်ရန်အတွက် အခွင့် ကောင်းကိုချောင်းလျက်ရှိ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီးနောက် တခြားတစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်မုန့်ပွဲကို ဘောင်းဘီခြေထောက်တစ်ဖက်အတွင်းသို့ ဆတ်ခနဲ ဝှက်ထားလိုက်လေ၏။

ဂျိုးမှာ ကျွန်ုပ်မစားဘဲနေသည်ကို မြင်သဖြင့် စိတ်ညစ်သော ကြောင့် မစားနိုင်ဘဲရှိသည်ဟု မှတ်ထင်သည်နှင့် သူ၏ပေါင်မုန့်ကိုပင် စိတ်မပါလက်မပါ စားသောက်လျက်ရှိရာ အခြားဘက်သို့ ငေးကြည့် ရာမှ ဦးခေါင်းကို ပြန်လှည့်လိုက်၍ ကျွန်ုပ်၏ဒူးပေါ်၌ပေါင်မုန့် မရှိတော့ သည့်အဖြစ်ကိုတွေ့ရသောအခါ အလွန်အံ့ဩစွာနှင့် ကြောင်တောင်ကြီး ငေးကြည့်နေလေ၏။ လက်ဖက်ရည်သောက်လျက်ရှိသော မမသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သဖြင့်

- (မ) “ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဂျိုး”
 - (ဂျိုး) “မလုပ်နဲ့ ငါ့လူရ နင်လိမ့်မယ်ကွ၊ မဝါးဘူးလားကွ”
 - (မ) “ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ဆို”
 - (ဂျိုး) “ငါ့လူ မျက်လုံးပြူးနေပါလိမ့်မယ်။ ချောင်းဆိုးထုတ်လိုက်ကွ။ နင်လို့တော့ အသေမခံနဲ့ ချောင်းသာဆိုးလိုက်”
- ဤတွင် မမသည် ဂျိုးအပေါ်၌ စိတ်ဆိုးလာပြီဖြစ်၍ ပါးမြိုင်း

မွေးများကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ကိုင်ဖမ်း၍ ဂျိုး၏ဦးခေါင်းကို နံရံနှင့် ဆောင့်ပြီးမှ

(မ) “ကိုင်း ... မေးတာမပြောဘူးလား”

ဂျိုးသည် ဘာမျှမတတ်နိုင်သော အမူအရာနှင့်မမကို မော့ကြည့်၍ ပေါင်မုန့်ကို တစ်ကိုက်ကိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အားလှမ်းကြည့်လေ၏။

(ဂျိုး) “ငါ့လူရာ မင်းသိသားပဲ၊ မင်းနဲ့သူငယ်ချင်းကွ။ ငါကတော့ မင့်အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် များများကြီး မျိုချရင်တော့”

(မ) “ဘာမျိုချပြန်သလဲ၊ ပေါင်မုန့်ကိုလား”

(ဂျိုး) (မမကို မကြည့်ဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုသာကြည့်လျက်) “အံ့ဩပု၊ ငါ့လူရာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက မျိုချခဲ့ဖူးပါရဲ့။ မင်းလောက်မျိုနိုင် တာတော့ မကြုံဖူးပေါင်ကွာ၊ မင်းမျက်လုံးပြူးပြီး မသေတာ ငါ အံ့ဩတာပဲ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏မမသည် ကျွန်ုပ်ဆံပင်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲလိုက်လျက် “လာခဲ့ လာခဲ့ ဆေးတိုက်ရမယ် သောက်လှည့်”

ထိုခေတ်အခါက ကတ္တရာစေးရည်မှာ ၉၆ပါး သောအနာ ရောဂါတို့ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်ဆို၍ အိမ်တိုင်း၌အမြဲထားလေ့ရှိ သည်ဖြစ်ရာ မမသည် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို ချိုင်းကြား၌ညှပ်ပြီးလျှင် ၎င်း ဆေးရည်ပိုင်ပုလင်းတစ်ဝက်စာမျှကို လည်ချောင်းမှ လောင်းထည့် လေ၏။

ဆေးသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်မှာ လူကြီးမှာလိုက်သောကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ဖို့ရှိသေးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ဘောင်းဘီထဲ၌ဝှက်ထားသော ပေါင်မုန့်ပွဲလျှောထွက်လာမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်တစ်ကြောင်း၊ မတော် တဆ လုလင်ပျိုက နံနက်တိုင်အောင် မဆိုင်းနိုင်တော့ဆို၍ ကျွန်ုပ်၏

အသည်းနှလုံးကိုလာ၍ နုတ်ယူမည်ကြောက်မိသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် မမခိုင်းစေသောအလုပ် အသေးအဖွဲ့များကို ဖြောင့်ဖြောင့်မလုပ်နိုင်သဖြင့် အထိုးအခေါက်ခံရလေသေး၏။

ထိုနေ့မှာ (ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက်) ခရစ်စမတ်မတိုင်မီနေ့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့အဖို့ 'ပူတင်း' ဖုတ်ခြင်းကိစ္စအတွက် ကြေးဝါတုတ်ချောင်းကြီးနှင့် တစ်နာရီတိတိ မွေပေးရလေရာ ပေါင်မုန့်ပွဲသည် ခြေမျက်စိပေါ်သို့ မကြာခဏလျှောကျမည်လုပ်နေသဖြင့် မမအလစ်တွင် ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းထဲသို့ပြေးဝင်၍ ပေါင်မုန့်ပွဲကို အိပ်ရာအောက်၌ ဝှက်ထားခဲ့ရလေ၏။

အလုပ်ကိစ္စပြီးစီး၍ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာသို့မဝင်မီ အပူငွေ့ရစေရန် နောက်ဆုံးအကြိမ် မီးလှုံလျက်ရှိစဉ် အမြောက်ပစ်သံတစ်ချက်ကြားသည်နှင့် ဂျိုးအားမေးကြည့်ရာ အကျဉ်းသမားတစ်ယောက် လွတ်ထွက်ပြေးသည့်အတွက် အချက်ပေးသောသဘောနှင့်ပစ်သော အမြောက်သံဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ “အကျဉ်းသမားဆိုတာ ဘာလဲဂျိုး” ဟု မေးလိုက်မိသည်တွင် မီးဖိုအနီးအပ်ချုပ်လျက်ရှိသော မမက “မေးနိုင်ရန်ကော ဒီကောင်ကလေးဟာ” ဟု ငေါက်လိုက်သော်လည်း ဂျိုးက “မနေ့က တစ်ယောက်လွတ်လို့ တစ်ချက်ပစ်တယ်၊ ဒီကနေ့တစ်ယောက် လွတ်ပြေးပြန်လို့ထင်ပါရဲ့ တစ်ချက်ပစ်ပြန်ပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

(ကျွန်ုပ်) “ဘယ်သူက ပစ်တာလဲဂျိုး”

(မ) “တယ်မေးခွန်းထူတဲ့ ကောင်လေးပါလား”

ဤတွင် ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းကို အသံကျယ်စွာ မဖြေခံသည်နှင့်လေသံဖြင့်ပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ပါးစပ်ကို ကြည့်၍ စကားလုံးကို တွေးသော်လည်း မတွေးတတ်ဟုရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ငေါက်ချင်ငေါက်စေ၊ သိရလျှင်ပြီးစေဟု သဘောထားလျက် ...

(ကျွန်ုပ်) “တစ်ဆိတ်ကလေးမမရယ်၊ ဒီအမြောက်သံဟာ ဘယ်ဆိတ်က
လာတာလဲ မမရဲ့။”

(မ) “ခက်လို့နေပြီကော ဒီကောင်ကလေး၊ သင်္ဘောကြီးဆိတ်က ပစ်တဲ့
အမြောက်ပေါ့ဟဲ့”

(ကျွန်ုပ်) “သင်္ဘောကြီးနဲ့ အကျဉ်းသား ဘာဆိုင်လို့လဲ”

(မ) “တော်လှပြီကွယ် ...၊ တစ်ခွန်းဖြေရင် ဆယ်ခွန်းထပ် မေးချင်တဲ့
ကောင်ကလေးနဲ့ တွေ့နေပြီ။ အကျဉ်းသမားတွေတင်ထားတဲ့
ထောင်သင်္ဘောတဲ့၊ အကျဉ်းသမား လွတ်ထွက်သွားရင် ဒီလို
အမြောက်ပစ်ပြီး အချက်ပေးရတယ်။ ဘာကြောင့် အကျဉ်း
သမားဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ သူများကိုသတ်လို့၊ သူများပစ္စည်းခိုးလို့၊
သူများကို မတရားပြုကျင့်လို့တဲ့။ ငယ်ငယ်တုန်းက နင်လို
ပေါက်တတ်ကရမေးတတ်တဲ့ ကောင်ကလေးတွေမျိုးဟာ
ကြီးလာတော့ အကျဉ်းသမားဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ ကိုင်းသွား
အိပ်ချေတော့”

ကျွန်ုပ်မှာ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းခွင့်ရသည်ဖြစ်၍ အပေါ်ထပ်သို့
မှောင်မိုက်ကြီးထဲ၌ တက်သွားရလေရာ အိပ်ရာသို့ဝင်ပါသော်လည်း
အိပ်ပျော်အောင် မအိပ်ဝံ့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည်
မမ၏ စားစရာများကို လူကြီးအဖို့ ခိုးယူရဦးမည်ဖြစ်ရာ ညဉ့်အချိန်
မှောင်မိုက်ထဲ၌ ခိုးယူရန်မှာ မမြင်ရသောကြောင့် မဖြစ်နိုင်။ မီးထွန်း
ပါလျှင်လည်း (ရိုးခြစ်မပေါ်သေးသော ခေတ်ဖြစ်၍) မီးခတ်ကျောက်
နှင့် ခတ်သံကိုကြားသွားမည်စိုးရ၏။ အရုဏ်တက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်
နက် မမတို့မထမီထ၍ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော အလင်းရောင်ဖြင့်
ကြောင်အိမ်တွင် မွေနှောက်ရှာဖွေရမည်ဖြစ်ရာ ပျော်အောင်အိပ်လိုက်လျှင်
အချိန်မီ မနိုးမည်ကို စိုးရိမ်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

နက်မှောင်လျက်ရှိသော ပြတင်းပေါက်သည် အပြာရောင်သန်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှထ၍ ကြောင်အိမ်ရှိသော အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်နင်းမိသမျှသော ကြမ်းပျဉ်များက “ဟေ့ သူခိုး ဘာလုပ်တာလဲ” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “ဟော ဒီမှာ သူခိုးဗျို့” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “မစွပ်ဂျိုး ထဗျို့ သူခိုးလာတယ်” ဟူ၍လည်းကောင်း ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ကာ သတိပေးလျက်ရှိသည်ဟု နားထဲ၌ ကြားမိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြောင်အိမ်ကိုဖွင့်၍ ပေါင်မုန့်၊ ဒိန်ခဲနှင့်အမဲသားစဉ်းကောတို့ကို လက်ကိုင်ပဝါ၌ထုပ်ပြီးလျှင် ဘရန်ဒီအနည်းငယ်ကို ကျောက်ဘူးထဲမှ ဖန်ဘူးထဲသို့ ငှဲ့ထည့်၍ ကျောက်ဘူးတွင် ရေစွက်ထားခဲ့၏။ ။ ၎င်းနောက် ကြောင်အိမ်ထောင့်၌ လုံခြုံစွာ ဖုံးထားသော ဝက်သားမုန့်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရပြန်ရာထားပုံသို့ပုံကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ရုတ်တရက် စားသေးမည့်မုန့်မဟုတ်သောကြောင့် ပျောက်ဆုံးကြောင်းကို ချက်ချင်းသိမည်မဟုတ်ဟု တွေးဆမိသည်နှင့် ၎င်းကိုလည်း ထည့်ယူခဲ့လေ၏။ ။

မီးဖိုချောင်နှင့် ဂျိုး၏ပန်းပဲဖိုမှာ တစ်ဆက်တည်း ဆောက်ထားလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မီးဖိုချောင်မှ ပန်းပဲဖိုထဲသို့ ဝင်၍တံစဉ်းတစ်ချောင်းကို ရွေးယူပြီးနောက် ယမန်နေ့ ညနေကဝင်လာခဲ့သော တံခါးကို ဖွင့်၍ ချိန်းထားသော နေရာသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လေ၏။ ။

* * *

အခန်း ၃

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မှထွက်လာ၍ ချိန်းထားသောသင်္ချိုင်းကုန်း သို့သွားရာတွင် လမ်းခရီး၌ဝင်းတံခါးများ၊ သစ်ပင်များသည် မြူနှင်း များအထဲမှ ဘွားခနဲပေါ်ထွက်လာကြ၍ “ပစ္စည်းတွေ ခိုးလာတဲ့ သူခိုး ကလေးဟာ၊ ဖမ်းကြဟ” ဟု ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ကြသည်ဟူ၍ နားထဲ ၌ ကြားမိ၏။ ကွင်းပြင်၌ ကျက်စားလျက်ရှိသော နွားများသည်လည်း နှာခေါင်းမှ အငွေ့တချောင်းချောင်းထွက်လျက် ကျွန်ုပ်ကို မော့ကြည့် ရင်း “ဟေ့ သူခိုးလေး” ဟု ဟစ်အော်ကြသောအသံကို နားထဲ၌ကြား မိ၏။ ထိပ်၌အဖြူကွက်ပါသော နွားနက်ကြီးတစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလေရာ ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်ခဲ့သော ခိုးမှုကို စွပ်စွဲနေ သည်ဟု မှတ်ထင်သည်နှင့် “ခိုးတော့ ခိုးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဖို့ မဟုတ် ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောမိသေး၏။ ဤတွင် နွားနက်ကြီးသည် နှာခေါင်းမှ အခိုးများမှုတ်ထုတ်၍ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကို မြှောက်ပြီးလျှင် အမြီးကြီးကိုယမ်းခါလျက် မြူနှင်းထဲသို့ တိုးပြေးသွားလေ၏။

ချိန်းထားသောနေရာသို့ ချဉ်းကပ်လာသော် လူတစ်ယောက်

သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ကျောလှည့်ကာ မြေကြီးပေါ်၌ လက်ပိုက်လျက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေရာ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ပခုံးကို ဖြည်းညင်းစွာ တို့လိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက်ထလိုက်သည်တွင်မှ ထိုလူ မဟုတ်ကြောင်း သိရလေ၏။ ဤလူမှာလည်း ကြမ်းတမ်းသော မီးခိုးရောင်အဝတ်ကြီးကို ဝတ်လျက် ခြေတစ်ဖက်တွင် သံခြေချင်းပါရှိ သဖြင့် ထိုလူနှင့် တူပေရာ ၎င်း၏မျက်နှာနှင့် ဦးထုပ်ပျော့ကြီးဆောင်း ထားခြင်းသာလျှင် ကွဲပြားခြင်းရှိ၏။ လူကြီးသည် ကျိန်ဆဲကာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ ကျွန်ုပ်အား လက်သီးနှင့် ယမ်းထိုးလိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အားမထိဘဲ သူသာလျှင် ဟပ်ထိုးဖြစ်သွား၍ သူ့ကိုယ်သူဟန်လိုက်ပြီးနောက် မြူနှင်းထဲသို့ တိုးဝင်ပြေးသွားလေ၏။

“သူ ပြောတဲ့ လုလင်ဆိုတာ ဒါမှတ်တယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့လျက် ဆက်လက်လျှောက်သွားရာတွင် ယမန်နေ့က လူကြီးနှင့်တွေ့လေ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်သော အမူအရာရှိလေရာ ကျွန်ုပ်က တံစဉ်းကို လှမ်းပေးလိုက်သောအခါ ၌တံစဉ်းကိုပင် ဝါးစားတော့မည်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က စားစရာအထုပ်ကို ဖြေပြလိုက်သောအခါ လူကြီးသည် တံစဉ်းကို မြက်ပေါ်တွင်ချထားလိုက်၏။

(လူ) “ပုလင်းထဲမှာ ဘာလဲဟေ့ သူငယ်”

(ကျွန်ုပ်) “ဘရန်ဒီပါခင်ဗျ”

ထိုအတောအတွင်း၌ လူကြီးသည် အမဲသားစဉ်းကောကို လောဘတကြီးနှင့် မျိုချလျက်ရှိရာ အရက်မှန်းသိသောအခါမှ အရက်ပုလင်းကို ပါးစပ်၌ တော့လျက်မော့ချလေ၏။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိသောကြောင့် ပုလင်းကို ကိုက်မိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ ၎င်းနောက် လူကြီးသည် အမဲသားစဉ်းကော၊ ပေါင်မုန့်၊

ဒိန်ခဲနှင့် ဝက်သားသွတ်မုန့်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း စားသောက်ရင်း မြူနှင်းထဲသို့ မကြာခဏ စောင့်ကြည့်၍ အဝေးမှ ချွတ်ချွတ်မြည်သော အသံကြားတိုင်း ဖျတ်ခနဲ လန့်သွား၏။

(လူ) “ငါ့ကိုမလိမ်နဲ့နော်၊ ဘယ်သူများ ပါလာသေးသလဲ”

(ကျွန်ုပ်) “မပါပါဘူးခင်ဗျာ”

(လူ) “ဘယ်သူမှ မင်းမပြောဘူးလား”

(ကျွန်ုပ်) “မပြောပါဘူးခင်ဗျာ”

ထိုအတောအတွင်းလူကြီးသည် စားစရာများကို စားတော့သည် မရှိဘဲ ခံတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျိုချလိုက်တော့ပေရာ ကျွန်ုပ်မှာ လူကြီးစားသည်ကို စောင့်ကြည့်နေစဉ် ခွေးတစ်ကောင် အစာ စားသည်ကို မြင်ရဖူးသည်နှင့် ခွေးစားပုံနှင့် တူလှသည်ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိ၏။ လူကြီးသည် မည်သည့်စားစရာကိုမဆို ဆတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကိုက်၍တစ်ခါတည်း မျိုချလိုက်၏။

(ကျွန်ုပ်) “သူ့ဖို့ ချန်မထားတော့ဘူးလား ခင်ဗျ၊ နောက်ထပ်မရနိုင်တော့ ဘူးခင်ဗျ”

(လူ) “ဘယ်သူ့ဖို့လဲ”

(ကျွန်ုပ်) “ခင်ဗျားပြောတဲ့ လုလင်ဖို့လေ”

(လူ) “ဪ... ဪ... လုလင်လား၊ သူက စားစရာမလိုပါဘူး ကွယ်”

(ကျွန်ုပ်) “သူလည်း ဆာနေပုံရတယ်ခင်ဗျ”

(လူ) “ဟေ....”

(ကျွန်ုပ်) “ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူလည်း ဆာနေပုံရတယ်”

(လူ) “ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့သလဲ”

ကျွန်ုပ်က ပထမလူကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံအခြင်းအရာကို ပြောရာ တွင်

လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို ကိုင်ဖမ်းလိုက်သဖြင့် ကြုံးဝါးဖူး
သည့်အတိုင်း လည်ပင်းကိုဖြတ်တော့မည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

(ကျွန်ုပ်) “ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလို ဝတ်လို့ပါပဲ။ ဦးထုပ်ပျော့ကြီး
တော့ ဆောင်းထားတယ်”

(လူ) “သူ့ကို မင်း ဘာများ မှတ်မိသလဲ”

(ကျွန်ုပ်) “သူ့မျက်နှာမှာ ပွန်းလို့ ပဲ့လို့ခင်ဗျ”

(လူ) “သူဘယ်မှာလဲ ငါ့ကို လိုက်ပြစမ်း၊ ခွေးမသားတော့ ဆွဲသတ်
ပစ်လိုက်မယ်။ တယ် ဒီခြေချင်းကြီးကြောင့် ခွကျတာကိုး၊
တံစဉ်းပေးစမ်းဟေ့ သူငယ်”

ကျွန်ုပ်က ထိုလူပျောက်ကွယ်သွားသောအရပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်
ပြသော်လည်း လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲ သူ၏ခြေချင်း
ကို တံစဉ်းနှင့်တိုက်ဖြတ်လေရာ ကျွန်ုပ်က ပြန်တော့မည်ပြောသော်လည်း
မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ တိုက်ဖြတ်မြဲတိုက်ဖြတ်နေရာတွင် ကျွန်ုပ်သည်
အလစ်သုတ်၍ ထွက်ပြေးလာခဲ့လေတော့၏။ အတော်အတန်ရောက်
လာ၍ ရပ်တန့်ကာနားထောင်လိုက်သည်တွင် ‘ဂျီးဂျဲဂျီးဂျဲ’ မြည်သော
တံစဉ်းတိုက်သံကိုသာ ကြားရလေတော့တည်း။

* * *

အခန်း ၄

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ပုလိပ်တစ်ယောက်
 စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟုထင်မိသော်လည်း ပုလိပ်ကိုလည်း
 မတွေ့၊ ကျွန်ုပ်ခိုးယူခြင်းကိုမျှလည်း မသိကြသေးဘဲ မမသည် ခရစ္စမတ်ပွဲ
 အတွက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ မမက ဘယ်သို့သွားနေ
 သနည်းဟု မေးသောအခါ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်သီချင်း သီဆိုကြသည်ကို
 သွားရောက်နားထောင်နေကြောင်း ပြောသဖြင့် ၎င်းကိုယ်တိုင်နားထောင်ရန်
 ဝါသနာပါခဲ့သည့်အတိုင်း “ဒီလိုဖြင့် တော်ပါသေးရဲ့။ ငါတောင် ပန်းပဲ
 သမား မယားဖြစ်နေရလို့ နားမထောင်အားလို့သာ၊ နားထောင်စမ်းချင်
 ပါသေးရဲ့” ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ဂျိုးကမူ ကျွန်ုပ်နောက်သို့လိုက်လာ၍
 မမစိတ်ကောက်နေသောအဖြစ်ကို သိစေခြင်းငှာ လက်ချောင်းနှစ်ချောင်း
 ကို တစ်ချောင်းပေါ်သို့တစ်ချောင်း ကန့်လန့်တင်ထားခြင်းအထိမ်းအမှတ်
 ဖြင့်အချက်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ကံတူအကျိုးပေး
 သမီးယောက်ဖဖြစ်ကြ၍ မိမိ၏သဘောအခြေအနေကို ဤနည်းအားဖြင့်
 တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အချက်ပေးလေ့ရှိကြလေသည်။

ထိုနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရစ္စမတ်ညစာအတွက် အထူးကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ထားသည်ဖြစ်၍ ဝက်သားချဉ်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ကြက်ပေါင်းနှစ်ကောင်၊ အသားသွတ်မုန့်ကြီးတစ်လုံး၊ ပူတင်းမုန့် အစရှိသော စားသောက်ဖွယ်တို့ပါရှိ၏။ ညစာအတွက် ဤမျှလောက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်ထားသည်ဖြစ်၍ မမသည် နံနက်စာအတွက် ပန်းကန်ခွက်ယောက် ဆေးကြောသုတ်သင်ရန် အချိန်ကုန်မခံနိုင်ဆို၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်စီမျှသာ ကျွေးမွေး၏။ ၎င်းကို နွားနို့ဖြင့် လည်ချောင်းအောက်သို့တွန်းလျှော့ချခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရစ္စမတ်နံနက်စာပြီးကြရ၏။ မမမှာမူ တစ်အိမ်လုံးကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်၍ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို နေရာတကျ ခင်းကျင်းထားသိုခြင်းအားဖြင့်၊ အချိန်ကုန်လေတော့၏။ မမသည် အသန့်အရှင်းကြိုက်သော အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သူ၏သန့်ရှင်းခြင်းသည် အခြားသူများကို အညစ်အကြေးထက်ပင် အနေအထိုင်ခက်စေတတ်၏။

မမမှာ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်အတွက်ကြောင့် အလုပ်များသည်ဆို၍ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ မလိုက်ဘဲ ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ်ကိုသာ သွားစေ၏။ ဂျိုးမှာ အလုပ်သမားအဝတ်နှင့် နေသည့်အခါ လူတန်းစေ့ပန်းပဲသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိသော်လည်း ပွဲနေ့ဆို၍ ဝတ်ကောင်းစားကောင်းများ ဝတ်ဆင်ထားသည့်အခါ သူ့ကိုယ်နှင့် မတန်သောအဝတ်များကြောင့် လူနှင့်မတူဘဲ အခန့်စား စာခြောက်ရပ်နှင့် တူလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကိုမူကား မမသည် မိတ်ဆွေကောင်းများ၏စကားကို မနာ ယူဘဲ သူ့ကိုနှိပ်စက်ရန်အတွက် လှူပြည်၌မွေးဖွားခြင်းခံယူတော့သည်ဟု အောက်မေ့ဟန်လက္ခဏာနှင့် အစဉ်အမြဲ ကွပ်ညှပ်ဆုံးမဖို့လောက်သာ စိတ်ကူးနေတော့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အဝတ်များချုပ်

လုပ်စေသောအခါ၌ပင် လက်ခြေတို့ကို ချောင်ချိစွာ မလှုပ်မရှားနိုင်စေရန် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းချုပ်ဖို့ အပ်ချုပ်သမားအား မှာထား၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ သမီးယောက်ဖသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ထွက်လာကြသော အခါ သနားတတ်သူများမြင်ရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်အပေါ်၌ ကရုဏာဖြစ်မိကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ ပြင်ပ၌ခံရသော ကျဉ်းကျပ်မှုသည်အတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော စိတ်ကျဉ်းကျပ်ခြင်းနှင့် နှိုင်းစာလိုက်လျှင် ပြောပလောက်အောင် မရှိသေးချေ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ကြောင်အိမ်အနီးသို့ မမချဉ်းကပ်သည့်အခါတိုင်း ခိုးမှုပေါ်ချေတော့မည်လောဟု ဘုရား တသနေမိတော့၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း၌ “အပြစ်များကို ဝန်ခံ ကြလော့” ဟု ပြောဆိုလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းထ၍ အစည်းအဝေးခေါ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အပြစ်ကို ဖော်ထုတ်ဝန်ခံရချေတော့ မည်လောဟုအောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် တနင်္ဂနွေနေ့မဟုတ်ဘဲ ခရစ္စမတ် အစည်းအဝေးဖြစ်သောကြောင့်သာလျှင် ထိုကဲ့သို့ မပြုလုပ်ဘဲနေခဲ့ရပေ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ညစာစားပွဲသို့ ဖိတ်ထားသော ဧည့်သည်များမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း စာရေးမစ္စတာဝေါ့ဆလီ၊ လှည်းဘီးအလုပ်သမား ဟပ်ဘလီလင်မယားနှင့်အန်ကယ်ပန်ဘလီချွတ်တို့ဖြစ်ကြ၏။ အန်ကယ် ပန်ဘလီချွတ်မှာ အနီးအပါးရှိမြို့၌ ပြောင်းဆန်ကုန်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်ရာ ဂျိုး၏ဦးလေးဖြစ်သော်လည်း အတော်အတန်ကြွယ်ဝသူတစ် ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် မမ၏ ဦးလေးဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ ဒေါက်ကပ်နှင့်လာလေ့ရှိ၏။

ဂျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ တစ်အိမ်လုံးမှာ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်အတွက် ခင်းကျင်းထားသဖြင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ရှိနေ၍

ကျွန်ုပ်၏ခိုးမှုလည်း မပေါ်ပေါက်သေးချေ။ ‘ဒင်နာ’ စားချိန်တိုင်ရောက်
၍ ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ စားရ
သောက်ရချေတော့မည်ဟု ပျော်ရွှင်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ရှေးဦးစွာ မစ္စတာ ဝေါ့ဆလီ ဆိုက်ရောက်လာလေရာ ထိုသူမှာ
နှာခေါင်းကြီးကြီးနှင့် ပြောင်လက်သော ဦးခွံရှိ၏။ ၎င်းနောက် ဟပ်ဘ
လီလင်မယားရောက်လာ၍ နောက်ဆုံးတွင် အန်ကယ်ပန်ဘလီချွတ်
သည် ဒေါက်ကပ်နှင့်ရောက်လာလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ တံခါးမှူးအလုပ်ကို
ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

အန်ကယ်ပန်ဘလီချွတ်မှာ ကိုယ်လုံးကြီးကြီး၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲနှင့်
အရောင်မရှိဘဲ ပြူးလျက်ရှိသော မျက်လုံးများရှိ၍ နီတွတ်သော ဆံပင်
များသည် လူ၏ဦးခေါင်းပေါ်၌ ထောင်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ပုလင်း
နှစ်လုံးကို ဒမ်ဘဲလ်သဖွယ် တစ်ဖက်တစ်လုံးကိုင်ကာ ဒေါက်ကပ်ပေါ်
မှ ဆင်းလာ၍ ‘မစ္စကံဂျိုးအတွက် လက်ဆောင်ယူခဲ့တယ်။ ဟောဒါက
ရှယ်ရီပုလင်း၊ ဟောဒါက ဝိုင်ပုလင်း’ ဟု ဆိုကာ မမလက်သို့ပေးအပ်
လေ၏။ ဤလူကြီးသည် ခရစ်စမတ်ပွဲတော်အခါတိုင်း (တစ်နှစ်တစ်
ကြိမ်) ဤလက်ဆောင်နှစ်ခုကို ယူလာခဲ့၍ ဤနည်းအတိုင်း တစ်ဖက်
တစ်လုံးကိုင်ဆင်းပြီးလျှင် ဤစကားအတိုင်း ပြော၍ပေးအပ်လေ့ရှိ၏။
မမကလည်း ...

“အို ... အန်ကယ် ပန်ဘလီချွတ် ...၊ တယ် ကြင်နာတတ်တာ
ကိုး” ဟု ထုံးစံအတိုင်း ပြောရာတွင် ပန်ဘလီချွတ်က “တူမကြီးနဲ့ ထိုက်
တန်လို့ ချီးမြှင့်ရပါတယ်” ဟု နှစ်စဉ်ပြန်ပြောလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့သောအခါကြီးနေကြီးများ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာကို
မီးဖိုထဲ၌ စားကြ၍ ချိုပွဲချဉ်ပွဲ အသီးအနှံများစားသောအခါမှ ဧည့်ခန်းသို့
ပြောင်းရွှေ့ကြ၏။ မမမှာ မစ္စကံဟပ်ဘလီရိုနေသောအခါတွင် အလွန်

ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိတတ်သည့်အတိုင်း ထိုနေ့၌ အထူးတလည် ဖော်ရွေ လျက်ရှိ၏။ မစ္စက်ဟပ်ဘလီမှာ ခွေလိပ်သောဆံပင်နှင့် ကြုံလိုသော ကိုယ်ကာယရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်မှတ်မိ၍ မစ္စတာဟပ်ဘလီမှာ မြင့်မြင့် ကိုင်းကိုင်းနှင့် လွှစာစော်နံ့သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဟူ၍ သတိ ရမိ၏။ ထိုသူမှာ အလွန်ကျယ်စွာ ခြေလှမ်းတတ်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က စောင့်ကြိုသောအခါများတွင် သူ၏ ခြေထောက်များအကြား၌ ကျယ်ပြန့် သောကွင်းပြင်ကြီးများကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့်အတူ ထိုင်ရ ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ခိုးမှုအတွက် ပူပန်ရန်မရှိစေကာမူလည်း အနေ အထိုင် ကျဉ်းကျပ်ဦးမည်ဖြစ်ရာ ယခုမှာ ခိုးမှုအတွက်ကြောင့် စိတ်ခပ် နွေးနွေးရှိနေသေးပြန်ပေရကား တခြား ပြောဖွယ်ရာမရှိအောင် အနေရ အထိုင်ရခက်လှပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စားပွဲထောင့်စွန်း၌ ထိုင်ရ၍ ပန်ဘလီချွတ်၏ တံတောင်နှင့်မျက်လုံးကိုဆောင့်မိမည်စိုးရခြင်း၊ နှုတ်ပိတ် နေရခြင်း (ပြောလည်း မပြောလိုပါ)၊ ကြက်ခြေထောက်ရိုးများကိုသာ စားရခြင်း၊ ဝက်၏ အစွန်အဖျားများကိုသာ ဝေစုရခြင်းတည်းဟူသော ဒုက္ခများကို (ကျွန်ုပ်ဘာသာနေရမည်ဆိုပါက) သည်းခံနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤလူစုသည် ကျွန်ုပ်ဘာသာ ကျွန်ုပ်အေးအေးဆေးဆေးမနေစေဘဲ အမြဲ အနှောင့်အယှက်ပေးလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏စိတ်ထဲ၌ ကျွန်ုပ်သည် လူဆိုးလူမိုက်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ ပရိသတ် စုံစုံညီညီ ရှိနေသည့်အခါများတွင် ကျွန်ုပ်အား ဆုံးမဩဝါဒပေးရန် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်း ကြုံကြိုက်သည်ဟု မှတ်ထင်ကြသည့်လက္ခဏာနှင့် သူတို့ ပြောသမျှစကားများသည် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်ဆီသို့လှည့်လာတော့ ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ စပိန်နွားပွဲ၌ စည်းဝိုင်းထဲတွင် လှောင်ထားသော နွားသိုးကိုလှံများနှင့်တစ်ယောက်တစ်ချက် ထိုးဆွခြင်းကဲ့သို့ တစ်ယောက်

တစ်ခွန်းစကားဖြင့် ထိုးဆွခြင်းခံရလေတော့သည်။

စားပွဲ၌ထိုင်မိကြ၍ မစ္စတာ ဝေါ့ဆလီကရှေးဦးစွာ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကိုသိထိုက်ကြောင်း ဟောပြော၍ အဆုံးတွင် မမက “ကြားလား ကောင်လေး၊ ကျေးဇူးမကန်းရဘူးတဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် ပန်ဘလီချွတ်က “ဟုတ်တာပေါ့၊ အထူးသဖြင့် လက်သပ်မွေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များကို သာပြီးကျေးဇူးတင်ထိုက်ပေတယ်” ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။ ထိုအခါ မစ္စကဟပ်ဘလီသည် စိတ်ပျက်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်အားကြည့်လျက် “လူငယ်များဟာ ဘာကြောင့်ကျေးဇူးကန်းတတ်ပါလိမ့်မနော်” ဟူသော မေးခွန်းကိုထုတ်လိုက်၏။ မစ္စတာ ဟပ်ဘလီက “သူတို့သဘာဝကိုက ... အင်မတန်ဆိုးရွားတာကပဲ” ဟု အဖြေပေးလိုက်၏။ ဤတွင် အားလုံးက “မှန်ပေတယ်၊ ဟုတ်ပေတယ်” ဟု ထောက်ခံကြစဉ် မျှော်လင့်ဖွယ်မရှိသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြ၏။

ဧည့်ပရိသတ်မရှိသောအခါ၌ပင် ကျွန်ုပ်ကို ကာကွယ်ရန် မတတ်နိုင်သော ဂျိုးမှာ ဧည့်သည်များရှိသောအခါတွင် သာ၍ပင် မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ဂရေဗီ(ဟင်းရည်)တွင်တွင်ကြီးထည့်ပေးခြင်းအားဖြင့် စိတ်သက်သာအောင် ကြိုးစားပေ၏။ ဤနေ့မှာ ဟင်းရည် ဖောဖောသီသီရှိသောနေ့ဖြစ်၍ ဤနေရာတွင် ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ပန်းကန်သို့ ဟင်းရည်သုံးလေးဇွန်းမျှ လောင်းထည့်ပေးလေ၏။

၎င်းနောက် မစ္စတာဝေါ့ဆလီက ဆက်လက်၍ လောက၌ မိုက်မဲသောလူများ၊ အစားကြူးသော လူများသည် ဝက်တီရစ္ဆန်နှင့်တူကြောင်းဖြင့် ဥဒါဟရဏ်ဆောင်၍ ဟောပြောလေရာ ဝက်သားစားနေခိုက်အတွင်း ဤကဲ့သို့ ပြယုဂ်ဥပမာဆောင်ခြင်းသည် ဝက်ကိုလည်းကောင်း ဝက်သားကျွေးသောအိမ်ရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ အားမနာရာရောက်သည့်

ဟု ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌အကြံဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိစဉ် မမက “ကြားလား .. ကောင်လေး” ဟု လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ဂျိုးကလည်း ဟင်းရည်တစ်ခွက် လောင်းထည့်ပေးလေ၏။

(ဝေါ) “အစားကြူးခြင်းသည် တိရစ္ဆာန်အဖို့လည်းမကောင်း၊ ဝက်အဖို့ လည်းမကောင်း၊ လူကလေးတစ်ယောက်အဖို့လည်းမကောင်း”

(ဟပ်) “မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့လည်းမကောင်း”

(ဝေါ) “ဒီပရီသတ်ထဲမှာ မိန်းကလေးမှ မပါဘဲ”

(ပန်) (ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်လျက်) “ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းပုံ တစ်ချက်က အကယ်၍သာ ဝက်ကလေးအဖြစ်နဲ့ မင်းမွေး ဖွားခဲ့လို့ရှိလျှင်...”

(မ) “မထူးပါဘူး အန်ကယ်၊ အခုလည်း ဝက်လိုပါပဲ”

ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းရည်တစ်ခွက်ထည့်ပေး ၏။

(ပန်) “ကျုပ်ပြောလိုတာက ခြေလေးချောင်းနဲ့ ဝက်ကို ဆိုလိုတယ်။ အကယ်၍ မင်းဟာ ခြေလေးချောင်းနဲ့ ဝက်ကလေးဖြစ်ခဲ့ လို့ရှိလျှင် ဒီကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မင်းထိုင်နိုင်မလား”

(ဝေါ) “ဘယ်ထိုင်မလဲကွ၊ စားပွဲပေါ်က ဟင်းပန်းကန်ထဲရောက်နေ မှာပေါ့”

(ပန်) (သူ၏စကားဖြတ်ခြင်းကို မခံချင်သောအမှုအရာနှင့်) “ကျုပ် ပြောလိုတာက ဝက်ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ယခုလို ဗဟုသုတတိုးပွားရာ တိုးပွား ကြောင်းဖြစ်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းပရီသတ်ထဲမှာ ထိုင်နိုင်ခွင့်မရှိပေဘူး လို့ပြောလိုခြင်းဖြစ်တယ်။ နို့ ဘယ်ကိုရောက်မလဲတဲ့ ပြောကြစမ်းပါဦး၊ မင်းရဲ့ အသားအချိန်အတိုင်း သျှိုလင်ပေါင်း မည်၍ မည်မျှနဲ့ ရောင်းရလိမ့် မယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ ဝက်သတ်သမားက ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ မင်းလည်ပင်း”

ကလေးကို သူ့လက်မောင်းကြားထဲမှာညှပ်ပြီး သူ့ဓားကြီးနဲ့ထိုးသတ်
လိုက်မှာပါဗျား။ ဒီအခါမှာ မင်းကို လက်သပ်မွေးကြဦးမတဲ့လား။
အဝေးကြီးမောင် အဝေးကြီး”

ဂျိုးသည် ဟင်းရည်တစ်ဇွန်း ထည့်ပေးလေ၏။

(ဟပ်) (မမအား) “ရှင့်မှာတော့ ဒီသူငယ်တစ်ယောက်မွေးရတာ
အင်မတန်ဒုက္ခကြီး ဖြစ်နေမှာပနော်”

(မ) “ဒုက္ခဖြစ်ပုံများတော့ မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ မစ္စက် ဟပ်ဘလီ”
ဟု စကားချိုလိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်နာဖျားမကျန်းဖြစ် ပုံများ၊
ကျွန်ုပ်အတွက်ကြောင့် အိပ်ပျက်ခံရပုံများ၊ မြင့်သောနေရာ
ဟူသမျှမှ လိမ့်ကျခြင်းများ၊ နိမ့်သောနေရာဟူသမျှသို့ လဲကွဲခြင်း
များ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် ဒုက္ခဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့်
သူ့ကိုဒုက္ခပေးပုံများ၊ သင်္ချိုင်းသို့ မြန်မြန်ရောက်ပါစေဟု
ဆုတောင်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်က ခေါင်းမာ၍ မသွားဘဲနေ
ခဲ့ခြင်းများအကြောင်းကို ကြောက်မက်ဖွယ် ရှည်လျားသော
စာရင်းကြီးတစ်ခုလုပ်၍ ဖော်ထုတ်ပြောပြလေ၏။ ပြောများ
ပြောချင်လျှင် ခက်ကောင်းခက်ပေလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။
ယင်းသို့ ခရေစေတင်းကျ ပြောပြလျက်ရှိစဉ် မစ္စတာဟပ်ဘလီ

သည် သူ၏ကြီးမားသော နှာခေါင်းကြီးကို တရှုံ့ရှုံ့လုပ်နေလေရကား
ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ဆွဲလိမ်ချင်သောဆန္ဒပြင်းပြလျက်ရှိ၏။ ထိုအတော
အတွင်း အခြားဧည့်သည်များသည်လည်း ကျွန်ုပ်အား ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်
သော မျက်နှာထားများနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ မမ၏စကားအဆုံး၌
ပန်ဘလီချွတ်သည် မိမိပြောထားသော စကားလက်စ ငုပ်သွားသည်ကို
ဖော်ထုတ်သောအနေဖြင့် “ဘယ်သူက ဘာပြောပြော ဝက်သားဟာ ပြုတ်
စားလျှင် အိတ်တတ်တာပဲဗျ” ဟု ပြောလိုက်၏။

(မ) “ဒါဖြင့် ဘရန်ဒီသောက်ပါလား အန်ကယ်”

ဤတွင် ကျွန်ုပ် ရေစွက်ထားသော အလုပ်ပေါ်ချေတော့မည် တကားဟု ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မမသည် ဘရန်ဒီထည့်သော ကျောက် ဘူးကြီးကို ထယူ၍ အန်ကယ်အဖို့ တစ်ခွက်ငဲ့ပေရာ လူကြီးသည် ဘရန်ဒီ ကို ချက်ချင်းမသောက်လိုက်သေးဘဲ ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ချည် ချချည်၊ နေရောင်၌ ထောင်ကြည့်ချည်လုပ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုအသည်းယားအောင် ညှဉ်းဆဲနေသေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ စားပွဲခြေထောက်ကိုဖက်လျက် “ဘုရား ... ဘုရား” တသနေရ၏။ လေးငါးကြိမ်ခန့်မျှ မြှောက်ချည် ချချည် လုပ်ပြီးသည့်နောက်မှ ပန်ဘလီချွတ်သည် ဘရန်ဒီခွက်ကို ပါးစပ်တော့၍ တစ်ချက်တည်းမော့ချလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ဧည့်ပရိသတ် အားလုံးတို့မှာ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးသွားကြလေရာ ပန်ဘလီချွတ် သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ခုန်ထ၍ ကြမ်းပေါ်၌ လေးငါးခြောက်ပတ် လှည့်ကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးပြီးမှ တံခါးဆီ သို့ပြေးထွက်သွား လေ၏။

မမနှင့်ဂျိုးလည်း ၎င်း၏နောက်မှလိုက်ပြေးကြ၍ တခွီးခွီး တခွားခွားဖြစ်နေသော ပန်ဘလီချွတ်ကို အိမ်ထဲသို့သွင်းလာကြသဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်ချလိုက်သည်တွင် ‘ထို ... ကတ္တရာစေး စော်နံ လိုက်တာ’ ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ အခြားသူတို့ အံ့ဩကြသော် လည်း ကျွန်ုပ်မူကား မအံ့ဩချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘရန်ဒီကို ရေစွက်ရာ၌ ရေမဟုတ်ဘဲ ကတ္တရာစေးရည်ကို စွက်ခဲ့မိသည်ဟု တွေးဆ နိုင်သောကြောင့်ပေတည်း။

(မ) “ကတ္တရာစေးစော်နံတယ်တဲ့၊ ဘယ်သူက ကတ္တရာစေးရည်ကို ထည့်ထားပါလိမ့်။ မဟုတ်နိုင်ပေါင် အန်ကယ်ရယ်”
ပန်ဘလီချွတ်သည် ဤအကြောင်းကို ငြင်းမနေတော့ဘဲ ဂျင်

အရက်တောင်းသဖြင့် မမသည် ဂျင်အရက်ဘူး၊ သကြား၊ ရှောက်သီး၊
 ရေနွေးစသော ကိရိယာများကိုဆောင်ယူလာခဲ့လေ၏။ ပန်ဘလီချွတ်
 သည် ဂျင်အရက်ကို သောက်၍ ပူတင်းနှင့်မြည်းလျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ
 ရုတ်တရက် မပေါ်သေးချေတကားဟု ပူတင်းအနည်းငယ်စားနိုင်လေ
 ၏။

၎င်းနောက် အန်ကယ်ယူခဲ့သော ရှယ်ရီအရက်ကို ဝက်သား
 သွတ်မုန့်နှင့်မြည်းကြရန် မမက အကြံပေးလိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ
 ဝက်သားသွတ်မုန့်အတွက်ကြောင့် ဒိတ်ခနဲဖြစ်ရပြန်၏။ မမကစပယ်
 ရှယ် ဖုတ်ထားသောမုန့်ဖြစ်ကြောင်းပြောသဖြင့် ပန်ဘလီချွတ်က
 “ကောင်းပါဗျာ၊ ရှယ်ရီနဲ့ မြည်းရရင် တယ်ကောင်းပေါ့” ဟု ထောက်ခံ
 လိုက်၏။ မမသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ ဝက်သားသွတ်မုန့် ထည့်ထား
 သော ကြောင်အိမ်သို့ သွားခိုက်တွင် ဧည့်ပရိသတ်တို့သည် မိမိတို့
 စားကြရမည့် ဝက်သားသွတ်မုန့်၏ ဂုဏ်အင်္ဂါအခြင်းအရာများကို စိတ်
 ကူးနှင့် ကြိုတင်ချီးကျူးလျက်ရှိကြရာ ကျွန်ုပ်မှာ စားပွဲမှထပြေးရသော်
 တော်လေမည်လောဟု စိတ်ကူးမိရာမှ စိတ်ကူးအတိုင်း ထပြေးသော်
 လည်း တံခါးပေါက်ထက် ကျော်လွန်၍ မပြေးနိုင်တော့ချေ။ အကြောင်းမူ
 ကား တံခါးဝသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြသော
 စစ်သားတစ်စုတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေမိသောကြောင့်ပေတည်း။

* * *

အခန်း ၅

ဧည့်သည်များသည် စစ်သားတစ်စု ဝင်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် အံ့ဩစွာနှင့် ထိုင်ရာမှထကြ၍ မမလည်းကြောင်အိမ်သို့ ရောက်အောင် မသွားနိုင်ဘဲ လှည့်ပြန်ခဲ့ရလေ၏။ စစ်သားများအနက် အကြီးအမှူး ဖြစ်သော ဆာဂျင်က ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမှုတော်ကို ဆောင်ရွက်ကြရာ တွင် ပန်းပဲသမားတစ်ယောက်၏ အကူအညီကိုလိုကြောင်းပြောပြသဖြင့် ကိစ္စကို မေးမြန်းရာ ထောင်ပြေးများကိုဖမ်းရန် ယူလာခဲ့သည့် လက်ထိတ် တစ်ခုပျက်သွား၍ ပြင်ဆင်ပေးရန် လိုကြောင်းပြောပြလေ၏။

ဂျိုးသည် ဆာဂျင်က ထုတ်ပြသော လက်ထိတ်ကိုကိုင်ကြည့်၍ ၎င်းကိုပြင်ရန် ၂ နာရီခန့် အချိန်ကြာလိမ့်မည်ဟု ပြောသဖြင့် ချက်ချင်း စတင်အလုပ်လုပ်ဖို့ အမိန့်ပေးပြီးလျှင် မိမိ၏စစ်သားများကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွင်းလေ၏။ ဂျိုးသည် ဖိုကြီးကိုမီးမွှေး၍ လက်ထိတ်ကို ပြင်လျက် ရှိစဉ်။ အန်ကယ်ပန်ဘလီချွတ်သည် ဆာဂျင်အား မိမိလက်ဆောင်ပေး ထားသော ဝိုင်အရက်တစ်ခွက်ဖြင့် လောကဝတ်ပြုလိုက်ရာ ဆာဂျင်က ဝိုင်အရက်ကိုမြည်းကြည့်၍ ဤမျှလောက်ကောင်းသော အရက်ကို

အခြားသူမတတ်နိုင်၊ ပန်ဘလီချွတ်၏ လက်ဆောင်ဖြစ်ရမည်ဟု အတပ်
 ဟောလေ၏။ ပန်ဘလီချွတ်လည်း ထိုစကားကို အလွန်သဘောကျ
 သည်နှင့် မမအားလက်ဆောင်ပေးပြီးသောပစ္စည်းဖြစ်စေကာမူ ဆာဂျင်
 နှင့်အခြားစစ်သားများသာမက ကျွန်ုပ်ကိုပါ တစ်ခွက်စီပေး၍ လောက
 ဝတ်ပြုလေ၏။ ဆာဂျင်မူကား ခွက်ကို လွတ်သည် မရှိဘဲ တစ်ခွက်ပြီး
 တစ်ခွက် အရသာခံလျက်သောက်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဂျိုးသည် လက်ထိတ်ကို ပြင်ပြီး၍ ဆာဂျင်လည်း
 ထောင်ပြေးများကို ဖမ်းရန် ထွက်တော့မည်ဟု ပြင်ဆင်လေရာ မစ္စတာ
 ဝေါ့ဆလီနှင့် ဂျိုးတို့လည်း လိုက်ကြည့်ကြဦးမည်ဆို၍ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်ကို
 သူ၏ကျောပေါ်၌ပိုးလေ၏။ စစ်သားများသည် ရှေ့မှ လျှောက်သွားကြ
 ၍ ကျွန်ုပ်တို့က နောက်မှလိုက်သွားကြရာ ရွာသူ ရွာသားများသည်
 ပြတင်းပေါက်မှရပ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို လှမ်းကြည့်ကြသော်လည်း
 ချမ်းအေးလှသော ခရစ်စမတ်နေ့ကြီးတွင် မီးဖိုနှင့် စားသောက်စရာများကို
 ပစ်ခွာ၍ အပြင်သို့ထွက်လိုက်ကြရန် အလိုမရှိကြသည်နှင့် တစ်ဦးတစ်
 ယောက်မျှ မလိုက်ခဲ့ကြပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ချိုင်းကုန်းကိုဖြတ်ကျော်၍ မြစ်ဘက်သို့
 လျှောက်သွားကြရာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ထောင်ပြေးများကိုမတွေ့ပါ
 စေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေသည့်အပြင် တွေ့မည်စိုးသည့်အတွက် ကြောင့်
 ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသည် ဂျိုး၏ ကျောပြင်ကို တဒိတ်ဒိတ်ခုန်တိုးလျက်ရှိ၏။
 နေဝင်လုနီးလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်လျှောက်
 ၍ ရှာဖွေလျက်ရှိသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှလည်း မတွေ့၊ မည်သည့်
 အသံကိုမျှလည်း မကြားရချေ။ သို့ပါသော်လည်း စစ်သားများသည်
 လက်မလျှော့ဘဲ လေထဲမိုးထဲ၌တိုး၍ ရွံ့နွံများထဲတွင် ဖြတ်သန်းရှာဖွေကြ
 သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါ

သွားကြ၏။ သို့ရှိစဉ် ဝေးလံသော အရပ်မှ ဟစ်အော်သံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၍ နောက်ထပ်သံပြိုင် နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရပ်ဆိုင်းနေကြသော စစ်သားများကို မိလာကြလေ၏။

ဆာဂျင်နှင့်စစ်သားများသည် ခေတ္တမျှရပ်တန့်ကာ တိုင်ပင်ကြ ပြီးနောက် ဆာဂျင်က စစ်သားများအား ယခင်ကထက် လျင်မြန်စွာ ချီတက်ကြရန် အမိန့်ပေးသည်နှင့် ဂျိုးသည် ကမ်းပါးကိုတက်လိုက် ဆင်းလိုက်၊ ကမူများ ချိုင့်များကို ကျော်လိုက်လွှားလိုက်ဖြင့် အပြေးအလွှား လိုက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်း၏ကျောကုန်းပေါ်မှ ပြုတ်မကျရစ် စေရန် ခဲယဉ်းစွာတွယ်၍ လိုက်ရ၏။ ဟစ်အော်သံများသည် မရပ်စဲတော့ဘဲ တစ်ဆက်တည်းပေါ်ထွက်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အသံကြားရာသို့ မှန်း၍ ပြေးလိုက်ကြရာ နီးကပ်လာသောအခါတွင် 'သတ်ကုန်ပါပြီဗျ' ဟူသောအသံကိုလည်းကောင်း၊ 'ထောင်ပြေးတွေဟ၊ လိုက်ကြဟ၊ ဒီကဟ၊ ဒီက' ဟူသောအသံများကိုလည်းကောင်း ကြားရလေ၏။

ဆာဂျင်သည် ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးသွား၍ စစ်သားနှစ်ယောက်တို့ လည်း သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ကပ်လျက် လိုက်ပြေးကြရာ မြောင်းတစ်ခု သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆာဂျင်က "ဟောဒီမှာ ၂ ယောက်စလုံးဟ၊ ဟေ့လူများ လက်မြောက်လိုက်ကြ။ မလုပ်နဲ့၊ လွှတ်လိုက်လေ" ဟု ဟစ်အော်အမိန့်ပေးသံကိုကြားရလေ၏။ ထိုနေရာ၌ရေများ တဝုန်းဝုန်း၊ ရွံ့နွံ့များ တဗုန်းဗုန်းဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိရာ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လက်သီးနှင့်ထိုးသောအသံများလည်း ပေါ်ထွက်လာသေး၏။ နောက် ဆုံး၌စစ်သားများသည် ဆာဂျင်ထံသို့ ပြေးဆင်းသွား၍ ကူညီကြရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ထောင်ပြေးနှင့် အခြားထောင်ပြေးတစ်ယောက်ပါ ဖမ်းဆီးရမိ လေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာပွန်းပဲ့သော ဒဏ်ရာများနှင့် မောဟိုက်လျက် ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူနှစ်ယောက်စလုံးကို မှတ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်၏လူက “မှတ်ထားကြနော်၊ ကျွန်ုပ်ဖမ်းပေးတာဗျ” ဟုပြောသောအခါ ဆာဂျင်က “ဘာထူးသေးသလဲ ငါ့လူ မင်းလည်းထောင်ပြေးကပဲ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏လူက “ထူးချင်ထူး မထူးချင်နေ၊ ကျုပ်ကဖမ်းပေးတယ်လို့ သူသိရင်ကျုပ်ကျေနပ်တာပဲ” ဟု ပြောသေး၏။

စစ်သားများသည် ထောင်ပြေးနှစ်ယောက်စလုံးကို လက်ထိတ်ခတ်ကြရာ အခြားထောင်ပြေးမှာ နံနက်ခင်းအချိန် ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ရစဉ် ကထက်ပင် အပွန်းအပဲ့များနေသည့်ပြင် အသက်ကိုပင် မှန်အောင် မရှူနိုင်ဘဲ မောဟိုက်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဟိုလူက “သူက ကျုပ်ကိုသတ်မလို့ဗျ” ဟု တိုင်တန်းရာ ကျွန်ုပ်၏လူက “သတ်တယ် ဟေ့သတ်တယ်၊ သတ်လို့မသေတာနဲ့ဖမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်ဆွဲခေါ်ခဲ့တာဗျ၊ ကံကောင်းလို့ သူလွတ်ပြေးတော့မလို့။ ဒီကောင်က ဟန်ကြီးပန်ကြီး အကောင်မျိုးဗျ” ဟု တတွတ်တွတ် ပြောလျက်ရှိ၏။

(ထိုလူ) “သူကျုပ်ကိုသတ်မလို့ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ သက်သေနော်”

(ကျွန်ုပ်လူ) “ဒီမှာလေ ဆာဂျင်ရဲ့ထောင်သင်္ဘောပေါ်က ကျုပ်တစ်ယောက် တည်းထွက်ပြေးတာဗျ၊ ဒီကောင်က ကျုပ်နောက်ကို အချောင်ထွက်လိုက်လာတာ။ ရရိုးလားဗျာ၊ တစ်ခါပြင် နှစ်ခါအကျော မခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်ထွက်ပြေးရင်၊ လွတ်သွားကြာလှပြီ ဒီကောင်ပါ လွတ်ထွက်လာတယ်ကြားလို့ ကျုပ်က သူ့ကို ချောင်းပြီး တမင်လိုက်ဖမ်းခဲ့တာဗျ”

(ထိုလူ) “ကျုပ်ကို သူက သတ်မလို့ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့တွေ့တယ်ဟုတ်လား”

(ကျွန်ုပ်လူ) “ဒီကောင် လူလိမ်ဗျ၊ မသေမချင်းလိမ်မည့်အကောင်၊ သူ့မျက်နှာကြည့်ပါလား၊ လူလိမ်ရုပ်ကြီးမမြင်ကြဘူးလား။ သတ္တိရှိ ခင်ဗျားတို့လူ ကျုပ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်စမ်းပါစေ၊ ကြည့်ဝံ့ရဲ့လားလို့”

ထိုလူသည် လှောင်ပြုံးပြုံးလျက် စစ်သားများကို ကြည့်သေး၏။ ထိုနောက် ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်၍ ကွင်းပြင်သို့ မျှော်ကြည့်သေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်လူ၏ မျက်နှာကိုမူကား တစ်ချက်မျှမကြည့်ချေ။ (ကျွန်ုပ်လူ) “ကိုင်းတွေကြလား။ တရားခွင်မှာ စစ်တုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်ကို တစ်ခါမှမကြည့်ဝံ့ဘူး”

ဤတွင် ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်လူဘက်သို့ တစ်ချက်တည်း လှည့်ကြည့်၍ “မင့်ရုပ်က လှလွန်းလို့ ကြည့်ရမှာလား” ဟု ပြောင်လှောင်ကာ ပြောပြီးနောက် မျက်နှာလွဲမြဲတိုင်းလွဲထားလေ၏။ ထိုအခါ ဆာဂျင်က “ကိုင်း တော်ကြတော့ဟေ့၊ မီးရှူးတိုင်တွေ ထွန်းကြကွယ်တို့” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် စစ်သားတစ်ယောက်သည် ထမ်းလာသောတောင်းကို ဖွင့်နေစဉ် ကျွန်ုပ်လူသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏လက်ချက်မဟုတ်ဟု ဆိုလိုသောအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဦးခေါင်းကိုနည်းငယ်လှုပ်ယမ်းပြလေရာ ထောင်ပြေးသည် ကျွန်ုပ်၏အမူအရာကိုနားလည်မည် မပြောနိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား ထူးဆန်းသော ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

စစ်သားသည် တောင်းကိုဖွင့်၍ မီးရှူးတိုင်သုံးလေးတိုင်ကို ထွန်းညှိလေရာ အခြားသော စစ်သားများသည် လေထဲသို့ သေနတ်နှစ်ချက်မျှ ပစ်ဖောက်လိုက်သည်တွင် အခြားသော အရပ်များမှ အလင်းရောင်များ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဆာဂျင်က “ကောင်းပြီ၊ သွားကြစို့” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ထွက်လာကြသည်တွင် အဝေးမှ အမြောက်သုံးချက်ပစ်သံ ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ ဆာဂျင်က ကျွန်ုပ်လူအား “အင်း ... တို့ကို ထောင်သင်္ဘောက မျှော်နေတယ်၊ မရုန်းနဲ့နော် ငါ့လူ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆာဂျင်သည် ထောင်ပြေးနှစ်ယောက်ကို စစ်သား

များ ခြံရံကာ တစ်ယောက်တကွဲစီ ခေါ်ဆောင်လေရာ မစ္စတာဝေါ့ဆလီ က အိမ်သို့ပြန်လိုသော်လည်း ဂျိုးက အစအဆုံးလိုက်၍ကြည့်လိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်သားများနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ဂျိုးမှာ မီးရှူးတိုင်တစ်တိုင်ကို ကိုင်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မြေကြီးပေါ်သို့ ဆင်း၍ ဂျိုး၏လက်ကို ကိုင်ကာလျှောက်လာကြလေ၏။

တစ်နာရီကျော်ခန့် လျှောက်မိကြလေသော် တဲကလေးတစ်တဲ သို့ဆိုက်ရောက်ကြ၍ စစ်သားများစောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေရာ ဆာဂျင်သည် တဲတွင်းသို့ ဝင်၍ စာအုပ်ကြီးတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး နောက် အခြားထောင်ပြေးကို စစ်သားများနှင့် လွှတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်လူသည် မြေကြီးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်ကို ဒုတိယ အကြိမ် လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ဆာဂျင်အား “ကျွန်ုပ်တစ်ခုပြောပါရစေ” ဟုခွင့်တောင်း၏။ ဆာဂျင်က ရုံးသို့ရောက်သောအခါ ပြောချင်ရာပြောနိုင်ကြောင်း ပြောသောအခါ...

(ကျွန်ုပ်လူ) “ကျုပ်ပြောချင်တဲ့ကိစ္စက တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ သင်ဘောက ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့နောက် ရွာထဲက ပန်းပဲသမားတစ်ယောက် အိမ်မှာ ဝက်သားသွတ်မုန့်ရယ်၊ ဘရန်ဒီနည်းနည်းပါးပါးရယ်၊ ဒီပြင် တိုလီမိုလီရယ် ကျုပ်ခိုးယူခဲ့မိတဲ့အကြောင်းကို ဖြောင့်ချက် ပေးချင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်”

(ဂျင်) “ခင်ဗျားအိမ်မှာ ဝက်သားသွတ်မုန့်တို့ ဘာတို့ပျောက်မိသလား...”

(ဂျိုး) “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့် မိန်းမပျောက်တယ်ထင်ပါရဲ့ ဟုတ်ဘူးလားဟေ့ ပစ်(ပ)..”

(ကျွန်ုပ်လူ) “ဪ ခင်ဗျားက ရွာထဲက ပန်းပဲသမားပဲလား။ ဝမ်းနည်းပါတယ်မိတ်ဆွေ၊ ငတ်လို့ ခိုးမိပါတယ်နော်”

(ဂျို) “ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးသဒ္ဒါပါတယ်၊
စားပါ စားပါ”

၎င်းနောက် ပထမလူကိုပို့သော စစ်သားများပြန်ရောက်လာ၍
ကျွန်ုပ်လူကို ခေါ်သွားကြလေရာ ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ်းသို့ရောက်
အောင်လိုက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်လူကို လှေငယ်ပေါ်သို့ တင်ပြီးလျှင် ကမ်းနှင့်
မလှမ်းမကမ်း၌ ဆိုက်ရပ်လျက်ရှိသော ထောင်သင်္ဘောကြီးဆီသို့ လှော်ခတ်
သွားကြသည်ကို ရပ်မျှော်ကာ ကြည့်နေရစ်ကြ၏။

အိမ်သို့ပြန်ကြသောအခါ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်ကို ၎င်း၏ကျောပေါ်
၌တင်၍ ခေါ်လာခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကျောပေါ်တွင် တရားတမော
အိပ်ပျော်ခဲ့သေး၏။ ဂျိုးသည် ထောင်ပြေးများ၏ အဖြစ်အပျက်ကို
ဧည့်ပရိသတ်တို့အားပြောပြ၍ ထောင်ပြေးတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့၏
အိမ်အတွင်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် ဝက်သားသွတ်မုန့်နှင့် အခြားစားစရာများ
ခိုးဝှက်ခြင်းအကြောင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံထားပုံများကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်
တွင် ဧည့်သည်များသည် မည်သည့်အပေါက်မှ အိမ်တွင်းသို့ဝင်နိုင်သည်
ဆိုသော အခြင်းအရာကို အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက်ပေးကြလေ၏။

* * *

အခန်း ၆

ကျွန်ုပ်ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌ မမသည် ဂျိုး၏ လက်ထောက် အဖြစ်နှင့် အလုပ်လုပ်စေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း အရွယ်မရောက်သေးသည့် ယခုအချိန်တွင် ငှက်ခြောက်ခြင်း၊ ကျောက်ခဲများကောက်ခြင်း အစရှိသော တိုလီမိုလီအလုပ်များကို အိမ်နီးချင်းများက ငှားရမ်းတိုင်း လုပ်စေ၍ ရရှိသော အခကြေးငွေကို လူမြင်အောင်ထားသောသေတ္တာကလေးတစ်လုံးထဲသို့ ထည့်သွင်းထား၏။

မစ္စတာဝေါ့ဆလီ၏ အဒေါ်ကြီးသည် ရွာထဲတွင် ညကျောင်းဖွင့်ထား၍ တစ်ပတ်လျှင် ကျောင်းလခ ၁၀ပဲကောက်ခံပြီးလျှင် ကျောင်းသားသူငယ်များအား ၆ နာရီမှ ၇ နာရီအထိ အိပ်၍ပြု၏။ မစ္စတာဝေါ့ဆလီသည် အထက်ထပ်တွင် နေထိုင်၍ ကျောင်းသားများကို သုံးလတစ်ကြိမ် စစ်ဆေးသည်ဟူသော နာမည်ကောင်းယူလေ့ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းသားများမှာ သူ၏ စစ်ဆေးခြင်းအတွက်ကြောင့် အကြောင်းထူးလှသည်မရှိချေ။ အဒေါ်ကြီးသည် ကျောင်းနှင့်တွဲလျက် အိမ်ဆိုင်တစ်ခုလည်း ဖွင့်ထားသေးရာ ၎င်း၏ မြေးဘစ်ဒီသည် ကုန်

ပစ္စည်းများ၏ ဈေးနှုန်းကိုမသိဘဲ ဝယ်သူလာသောအခါမှ စာအုပ်ဟောင်းကြီးတစ်အုပ်ကို လှန်လှောကာပေါက်ဈေးကို ကြည့်လေ့ရှိ၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်သည် မိဘနှစ်ပါးတို့၏ သင်္ချိုင်း၌ စိုက်ထူထားသော ကျောက်တိုင်မှ စာလုံးများကို ဖတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ အဒေါ်ကြီးသင်ပြမှုကြောင့်မဟုတ်၊ ဘစ်ဒီက သွန်သင်ပြသချက်အရ တတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မမ မရှိခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဂျိုးသည် ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်၌ ကျွန်ုပ်ရေးခြစ်ထားသော အက္ခရာများကို ဖတ်ကြရင်း ဂျိုးက ကျွန်ုပ်၏ စာစီစာကုံးကို ချီးကျူးရာမှ ဂျိုး၏ မိဘများအကြောင်းကို စကားစပ်၍ပြောမိကြ၏။ ။ ဂျိုး၏ ဖခင်မှာ ပန်းပဲသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လက်ရှိပန်းပဲဖိုမှာ ဖခင်ထံမှ ဂျိုးက အမွေခံလိုက်ရသော ပစ္စည်းဖြစ်ပေရာ ဂျိုးသည် သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်အား ဖခင်က ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်ဆုံးမပုံများကို အကျယ်တဝင့်ပြောပြလျက်ရှိ၏။ ။

ဤကဲ့သို့ သမီးယောက်ဖ နှစ်ယောက်တို့ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ဇာတ်လှန်လျက်ရှိကြစဉ် အန်ကယ်ပန်ဘလီချွတ်၏ ဒေါက်ကပ်ဆိုက်ရောက်လာ၍ မမလည်း ဒေါက်ကပ်ပေါ်မှဆင်းလာလေ၏။ မမနှင့် ပန်ဘလီချွတ်တို့သည် ဒေါက်ကပ်ပေါ်၌ ပြောလာကြသောစကားကို ဆက်လက်ပြောဆိုကြသည့် လက္ခဏာနှင့် ...

- (မ) “ကျွန်မက ဟိုကျတော့ သူတို့ သိပ်အလိုလိုက်ပြီး ကောင်က လေးပျက်စီးသွားမှာ စိုးတာပါပဲ အန်ကယ်”
- (ပန်) “ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ၊ အလိုလိုက်တဲ့အထဲက မဟုတ်ပါဘူး”
- (မ) “ဒီလိုဖြင့် ကောင်းပါလေ့ အန်ကယ်”

နောက်ဆုံး၌ မြို့ထဲတွင်နေထိုင်လျက်ရှိသော မစ္စစ်ဟေဗီရုံ အမည်ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမကြီးက ကျွန်ုပ်ကို အလိုရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ် သွားရမည်

ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မမက ကျွန်ုပ်တို့အား ဖွင့်ပြောပြလေ၏။ ဂျိုးက အသေးစိတ်၍ မေးခွန်းထုတ်သော်လည်း မမက အဖတ်လုပ်၍ ဖြေဆိုခြင်းမပြုဘဲ နေရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ ဂျိုး၏ မျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေမိလေတော့၏။

ဒေါက်ကပ်ပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူသိမ်းဆည်းပြီးနောက် မမသည် ကျွန်ုပ်လည်ကုပ်မှ ကိုင်ဖမ်း၍ ရေချိုးခြင်း၊ ဆပ်ပြာတိုက်ခြင်း၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ပွတ်တိုက်ခြင်းစသော အလုပ်တို့ကို လုပ်ပေးပြီးမှ အဝတ်သစ်များ လဲလှယ်ပေး၍ ပန်ဘလီချွတ်နှင့်အတူ ထည့်လိုက်လေ၏။

“သွားတော့မယ် ဂျိုးရေ့”

“သွားပေတော့ ငါ့လူပစ်(ပ)ရေ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ဂျိုးနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခွဲခွာဖူးသည်တစ်ကြောင်း၊ သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်သော မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့သွား၍ ဘာလုပ်ရမည်မသိသည်တစ်ကြောင်းကြောင့် ဒေါက်ကပ်ပေါ်၌ ကုပ်ကုပ်ကလေးထိုင်ကာ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။

* * *

အခန်း ၇

ပန်ဘလီချွတ်၏ ပြောင်းဆန်ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်
 မှာ အမိုးနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အထက်ဆုံးအထပ်တွင် အိပ်ရ၍ နောက်
 နေ့နံနက် ၈ နာရီ၌ နံနက်စာအတူစားကြရာတွင် ပန်ဘလီချွတ်သည်
 လူဆိုးကလေးတစ်ယောက်ကို အစားဝဝမကျွေးဖို့ မမက မှာလိုက်လေ
 သလောမဆိုနိုင်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ထောပတ်ပါရုံကလေး သုတ်ထားသော
 ပေါင်မုန့်နှင့် ရေရောထားသော နွားနို့ကို ကျွေးသော်လည်း သူ့အဖို့
 မူကား ဝက်သားခြောက်နှင့် ပေါင်မုန့်ပူပူနွေးနွေးတို့ကို အမြောက် အမြား
 စားသောက်လေ၏။ စားနေသောအခိုက်တွင်လည်း ပန်ဘလီ ချွတ်သည်
 “၇ ကိုးလီ ဘယ်လောက်လဲ ...၊ ၅ နဲ့ ၈ ပေါင်း ဘယ်လောက်လဲ...၊
 ပဲနီ ၃၀ ဆိုတာ ဘယ်နှစ်ရှိလင်လဲ” အစရှိသော ဂဏန်းပုစ္ဆာများကို
 မေးမြန်းနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မုန့်ခြောက်ကလေးကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်
 မစားရချေ။

၁၀ နာရီအချိန်တွင် ပန်ဘလီချွတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို မစ္စဟေဗီရုံ
 ၏ နေအိမ်သို့ ခေါ်သွား၏။ မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်မှာ အုတ်နှင့်ဆောက်

လုပ်သော တိုက်အိုကြီးဖြစ်၍ သံတိုင်အမြောက်အမြား စိုက်ထူထားသည့်ပြင် အချို့ပြတင်းပေါက်များမှာ ပျဉ်ပြားများဖြင့် အသေပိတ်ဆို့ထား၏ တိုက်ရှေ့၌ ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းကြီးရှိ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခေါင်းလောင်း ထိုးပြီးနောက် စောင့်ဆိုင်းနေသည့် အတောအတွင်း၌ ပန်ဘလီချွတ်က “ဂ ငါးလီ ဘယ်လောက်လဲကွ ” ဟု မေးသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က မကြားချင်ပြု၍ မဖြေဘဲ နေလိုက်၏။

အတန်ကြာသော် တံခါးကလေးတစ်ခုပွင့်လာ၍ “နာမည်ဘယ် သူလဲ” ဟု လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့် ပန်ဘလီချွတ်က ပြန်ပြောရာတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သေ့ဘွဲ့ကိုင်လျက် ထွက်လာလေ၏။ ပန်ဘလီချွတ်က ကျွန်ုပ်အား မေးငေါ့ပြု၍ “ဒီဟာ ... ပစ်(ပ)ပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာတွင် အလွန်လှ၍ အလွန်မာနကြီးဟန်တူသော မိန်းကလေး သည် ကျွန်ုပ်ကို စောင်းကြည့်လျက်၊ “ဪ၊ ပစ်(ပ)ဆိုတာသူလား၊ ကိုင်း ဝင်ခဲ့ ပစ်(ပ)” ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ပန်ဘလီချွတ်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် အတူဝင်၍ လိုက်မည်ပြုသည်တွင် မိန်းကလေးက တံခါးနှင့် ဆီးတား လိုက်၏။

“ရှင်ကကော၊ မစ္စဟေဗီရုံကို တွေ့ချင်လို့လား”

“သူက တွေ့ချင်မလားလို့ပါ”

“အို မတွေ့ချင်ပါဘူး” ဟု ပြော၍ တံခါးကိုပိတ်မည်ပြုသည် တွင် ပန်ဘလီချွတ်သည် မဝင်ဝံ့တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်ကြောင့်မဝင်ရလေဟန် ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို မျက်စောင်းထိုးလျက် ကျန်ရစ်လေ၏။

မိန်းကလေးသည် တံခါးကို သော့ခတ်၍ ဝင်းကြီးတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းကာ ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်သွားလေရာ ၎င်းဝင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဗျစ်စက်ရုံကြီးရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဗျစ်စက်ရုံမှာ အလုပ် မလုပ်ဘဲ အတန်ကြာ ပိတ်ထားခဲ့ဟန်တူ၏။ လမ်းခရီး၌ မိန်းကလေး

သည် ကျွန်ုပ်အားမေးရန် ရှိသော စကားများကို မေးမြန်းရာတွင် ကျွန်ုပ်ကို “သူငယ်ကလေး” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် သုံးနှုန်းသော်လည်း သူ၏အသက်မှာ ကျွန်ုပ်ထက် ကြီးမည် မထင်ပေ။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေး ဖြစ်သည့်ပြင် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား၍ လူကြီးဟန်ပေါက်နေသည် အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ထက် အသက်ကြီးပုံရသည်ကား မှန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုက်ခံဘေး၌ရှိသော တံခါးပေါက်တစ်ခုမှ ဝင် သွားကြ၍ အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ မှောင်လျက်ရှိသဖြင့် မိန်းကလေးထွန်းညှိထားခဲ့ဟန်တူသော ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို တွေ့ရ၏။ မိန်းကလေးသည် ဖယောင်းတိုင်ကို ကောက်ယူ၍ မှောင်မည်းလျက်ရှိသော ဆောင်ကူးလမ်းကြားများတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းပြီးလျှင် လှေကားကြီးဖြင့် တိုက်ပေါ်သို့တက်ကြ၏။ နောက်ဆုံးအခန်း တစ်ခန်း၏တံခါးဝသို့ရောက်ကြသောအခါ မိန်းကလေးက “ကိုင်း... ဝင်သွားပေတော့” ဟု ပြော၍ ဖယောင်းတိုင်နှင့် ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မှောင်မိုက်ထဲ၌ ကျန်နေရစ်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တုန်ယင်စွာနှင့် တံခါးကိုခေါက်သဖြင့် ‘ဝင်ခဲ့’ ဟု အတွင်းမှ ပြောလိုက်သည်နှင့် တံခါးကို ဖွင့်ဝင်သွားသောအခါ ကျယ်ဝန်းသောအခန်းကြီးအတွင်း ပျားဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အခန်း၌ရှိသော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် မိန်းမများဖြီးလိမ်းဝတ်စားသော အခန်းနှင့်တူပေရာ တစ်ခုသောမှန်တင်စားပွဲ၌ လက်ထောက်ကာ ထိုင်လျက်ရှိသည့် အလွန်ထူးဆန်းသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

မိန်းမကြီး၌ဝတ်ထားသော အဝတ်များမှာ အဖြူရောင်ရှိသော ဖဲပိုးနှင့် ဇာများဖြစ်၍ ဖိနပ်မှာလည်း အဖြူရောင်ပင်ဖြစ်၏။ သူမ၏ဆံပင်မှာ ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိသော်လည်း လက်ထပ်မည့်သတို့သမီးတို့

သုံးလေ့ရှိသော ဇာမျက်နှာဖုံးကြီးနှင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာပန်းများ ပန်ဆင်လျက်ရှိ၏။ သူ၏ လည်ပင်းနှင့်လက်များတွင် လက်ဝတ်လက်စားများ ဆင်ထားသည့်ပြင် စားပွဲပေါ်၌လည်း ကျောက်သံပတ္တမြားများရှိ၏။ မိန်းမကြီး၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်၌ ဖိနပ်အဖြူတစ်ဖက်စွပ်ထား၍ အခြားတစ်ဖက်မှာ စားပွဲပေါ်၌ သူ၏လက်အနီးတွင်ရှိနေသဖြင့် အဝတ်လဲလှယ်၍ တစ်ပိုင်းတစ်စမျှပြီးသေးဟန်တူ၏။ စားပွဲပေါ်၌လည်း လက်ဝတ်လက်စားများနှင့်အတူ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် လက်အိတ်တစ်စုံနှင့် ပန်းများလည်းရှိကြ၏။ ဝတ်ထားသော လက်ထပ်ဝတ်စုံသည် တစ်ခါက နုပျိုပြည့်တင်းသော ကိုယ်ကာယပေါ်၌ တည်နေခဲ့ဖူးသော်လည်း၊ ယခုအခါ၌ကား ကြုံလှီဖျော့တော့သော အရေအသားပေါ်၌ တွဲရရွဲကျလျက် ရှိနေလေ၏။

“ဘယ်သူလဲဟဲ့...”

“ပစ်(ပ)ပါခင်ဗျား”

“ဘယ်က ပစ်(ပ)လဲ”

“မစ္စတာ ပန်ဘလီချွတ်က လွတ်လိုက်တဲ့ လူကလေးပါခင်ဗျား”

“ဒီအနားကို တိုးခဲ့စမ်း၊ ကြည့်စမ်းရအောင်”

ကျွန်ုပ်သည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါ စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော နာရီကလေးမှာ ၈ နာရီနှင့် မိနစ် ၄၀ တွင် ရပ်နေကြောင်း တွေ့ရ၍ အခန်းထဲ၌ ချိတ်ထားသော နာရီကြီးမှာလည်း ၈ နာရီနှင့် မိနစ် ၄၀ အချိန်တွင် ရပ်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“ငါ့ကို ကြည့်စမ်း၊ မင်းမမွေးခင်ကတည်းက နေကိုတစ်ခါမှ မတွေ့ရဘဲနေလာခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ မင်းကြောက်သလား”

“မကြောက်ပါဘူး ခင်ဗျား” ဟု လိမ်ပြောရ၏။

“ဒီဟာ ဘာလဲ” (ရင်ဘတ်တွင် လက်တင်လျက် မေး၏။)

“နှလုံးပါခင်ဗျား”

“အဲဒါ ကွဲနေပြီ”

မိန်းမကြီးသည် ရင်ဘတ်ပေါ်၌ လက်တင်ကာ အတန်ကြာနေပြီးမှ လက်ကိုရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

“ငါ ပျင်းတယ်ကွဲ့၊ ယောက်ျားရော မိန်းမရော ငါမတွေ့ချင်တော့ဘူး။ ငါ့ကို အပျင်းဖြေစမ်း လာ၊ ကစားရအောင်ဟေ့’

ကျွန်ုပ်သည် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်မသိဘဲ ကြောင်တောင်ငေးလျက် ကြည့်နေမိလေ၏။

“ဟဲ့ သူငယ်၊ နင် ခေါင်းမာတတ်သလား”

“မမာတတ်ပါဘူး ခင်ဗျား၊ ဘယ်လို ကစားရမှန်း မသိလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် အဲ့စတယ်လာကိုခေါ်လိုက်စမ်း”

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်မာနကြီးဟန်တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဟစ်အော်ခေါ်ရန် ရွံ့ကြောက်လှသော်လည်း စေခိုင်းသည်ကို ငြင်းပယ်ရန် မဝံ့သည်နှင့် တံခါးသို့သွား၍ ‘အဲ့စတယ်လာ’ ဟု ဟစ်ခေါ်လိုက်ရာတွင် မိန်းကလေးသည် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်နှင့် ရောက်လာလေ၏။

မိန်းမကြီးသည် မိန်းကလေးကိုအနီးသို့ခေါ်ယူ၍ စားပွဲပေါ်မှ ကျောက်သံပတ္တမြားလက်ဝတ်လက်စားများကို မိန်းကလေး၏ ဆံပင်နှင့် ရင်ဘတ်တို့တွင် တစ်လှည့်စီကပ်ကြည့်လျက် “ဒီဟာတွေ တစ်နေ့တော့ ညည်းဖို့ပဲ၊ ညည်းနဲ့ တယ်လိုက်တယ်နော်။ ကိုင်း ... လာစမ်း၊ ဟောဒီ သူငယ်နဲ့ ဖဲကစားကြစမ်း” ဟု ပြောရာတွင် မိန်းကလေးက “ဒီကောင်လေးနဲ့လား၊ သူက ကူလီကလေးတစ်ယောက်ပဲ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ့ကို ရင်ကွဲနာကျအောင် လုပ်လိုက်စမ်း”
 “ဟေ့ ... သူငယ်ကလေး၊ မင်း ဘာများ ကစားတတ်သလဲ”
 ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တတ်သော ကစားနည်းတစ်ခုကို ပြောပြလိုက်

၏။

ထိုအခါ မိန်းမကြီးသည် မိန်းကလေးနှင့်ကျွန်ုပ်တို့အား ဖဲကစား
 စေရာ မိန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကိုစောင့်ကြည့်လျက်ရှိ၏။

“သူငယ်ကလေးက ‘နေ့(ဗစ)ကိုဂျက်’တဲ့၊ သူ့လက်တွေကလည်း
 ကြမ်းပါဘိသနဲ့ သူ့ဖိနပ်ကလည်း ထူလိုက်တာနော်’ဟု မိန်းကလေးက
 မဲ့ရွဲ့ကာပြောလိုက်သည်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏လက်များအတွက်
 ရှက်မိလေ၏။ ပထမပွဲတွင် မိန်းကလေးနိုင်၍ ဒုတိယပွဲ၌ ကျွန်ုပ်က
 ဖဲဝေရသည်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်နေတော့၏။
 ဤတွင် မိန်းကလေးက ဖျင်းညံ့ထုံထိုင်းသော ကူလီကလေးတစ်ယောက်
 ဟူ၍ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလေ၏။

“ဟေ့ သူငယ်၊ သူက မင်းကိုကဲ့ရဲ့လိုက်တာ မင်းကဘာမှပြန်မ
 ပြောဘဲကိုးကွဲ့။ မင်းက ဘယ်နှယ့်ထင်သလဲဆိုစမ်း”

- “ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး ခင်ဗျ”
- “ငါ့ကို တိုးတိုးကလေးပြောစမ်း” (နားကို ငုံ့ပေး၏။)
- “အင်မတန် မာနကြီးတယ်ခင်ဗျ”
- “ပြီးတော့ကော”
- “သိပ်လှတယ်ခင်ဗျ”
- “ဒီပြင်ကော”
- “လူတစ်ဖက်သားကို စော်ကားတတ်တယ်ခင်ဗျ”
- “ဒီပြင်ကော”
- “ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်တယ်ခင်ဗျ”

“သူလှတယ်ဆို၊ သူ့ကို မတွေ့ချင်တော့ဘူးလား”

“မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ အခု အိမ်ပြန်ချင်တာ ပြောတာပါ”

“အေး တော်တော်နေတော့ ပြန်တာပေါ့၊ ပြီးအောင်ကစားပါဦး”

မစ္စဟေဗီရုံ၏ အမူအရာနှင့်ရုပ်လက္ခဏာကို အကဲခတ်ရခြင်း အားဖြင့် ဤမိန်းမကြီးသည်ကား နာလန်မထူနိုင်အောင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေ့ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ်လာနှင့် ဖဲကစားရာတွင် သူကချည်းအနိုင်ရလေရကား ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ သော ကူလီအတန်းအစားလူကြမ်းကလေး တစ်ယောက်အပေါ်တွင် အနိုင်ရလေခြင်းအားဖြင့် သူ့ဥဂုဏ်အသရေမတိုးဘဲ ယုတ်ညံ့သွားလေဟန်ဖြင့် ဖဲချပ်များကို ဖယ်ထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ပြန်ဖို့ အချိန်တန်သောအခါ ...

“နောက် ၆ ရက်ကြာတော့ တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးနော် သူငယ်လေး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ဟဲ့ ... အဲ့စတယ်လာ၊ သူငယ်လေးကို စားစရာလေးများ ကျွေးလွှတ်လိုက်ပါဟယ်။ ဝင်းထဲမှာ သူကြည့်ချင်တာလည်း လျှောက်ကြည့်ပါစေ။ ကိုင်း ... သွားပေတော့ ပစ်(ပ)”

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းကလေးနောက်သို့ လိုက်လာ၍ တိုက်နံဘေး ပေါက်တံခါးဝသို့ ရောက်ကြသောအခါ မိန်းကလေးက “ခဏစောင့်နေဦး သူငယ်လေး” ဟု ပြော၍ ထွက်သွားပြီးလျှင် ပေါင်မုန့်အမဲသားနှင့် ဘီယာတစ်ချိုင့်ကို ကိုင်လျက် ပြန်လာလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်ကို မကြည့်ဘဲ စားစရာနှင့် ဘီယာချိုင့်ကို ‘ရောစား’ ဟု ဆိုကာ ခွေးကျွေးသကဲ့သို့ချပေးလိုက်ရကား ကျွန်ုပ်မှာစိတ်ထဲ၌ အလွန်အောင့်၊ အလွန်နာ၊ အလွန်ရှက်၊ အလွန်ဝမ်းနည်း၊ အလွန်စိတ်ဆိုးသည်နှင့် မျက်ရည်များ

ဝိုင်းလာလေ၏။ မိန်းကလေးကမူ ကျွန်ုပ် မျက်ရည်လည်သည်ကို မြင်၍ သူ့ကြောင့်မျက်ရည်ထွက်သည်ဟု ရိပ်မိဟန်နှင့် သဘောကျလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့သဘောကျအောင် မလုပ်တော့ပြီဆို၍ ထွက်မည်ပြု နေသော မျက်ရည်ကို အောင့်ထားလိုက်၏။

သို့ရာတွင် မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို ထိုနေရာ၌ထားခဲ့၍ ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ချောင်ကောင်းသောနေရာတစ်ခုကို ရှာ၍ နံရံကိုနဖူးနှင့်တိုက်လျက် ဆံပင်ကိုလက်ဖြင့် ဆုပ်ဆွဲကာရှိုက်ကြီး တင်ငိုကြွေးမိ၏။ ငယ်ရွယ်သူတို့မည်သည်မှာ ဒုက္ခကိုကြာရှည်စွာ လက်ခံထားတတ်သော သဘာဝရှိသည်အလျောက် ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်မုန့်နှင့်အမဲသားကို ဘီယာနှင့်ကျိုက်ချလိုက်သောအခါ၌ ယခင်က ရှက်သောစိတ်နှင့် အလိုမကျသော စိတ်တို့သည် အတော်ယုတ်လျော့ သွားခဲ့လေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို ထုတ်ရန်အတွက် သော့တွဲနှင့်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာ၌မူ မျက်ရည် အစအနများ လုံးဝမရှိတော့ချေ။

မိန်းကလေးသည် တံခါးကို သော့နှင့်ဖွင့်ပေး၍ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို အလျှင်းမကြည့်ဘဲ အပေါက်မှထွက်လာခဲ့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကို ပြောင်လှောင်လိုသော အမူအရာနှင့် “ဟေ့ ... သူငယ်ကလေး၊ဘာကြောင့် မငိုတာလဲ” ဟု မေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က ‘မငိုချင်လို့ ပေါ့’ ဟု တင်းတင်းပြန်ပြောလိုက်၏။

“ငိုပါတယ်၊ မင်းငိုနေတာ ငါသိပါတယ်။ ဟော ... ခုတောင် ငိုဦးမလို့” ဟု ပြောရင်း ရယ်မောကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပန်ဘလီချတ်၏ ဆိုင်သို့ လျှောက်လာ၍ဆိုင်ထဲ၌ ထိုလူကြီးမရှိကြောင်းတွေ့ရာတွင် သူ၏စာရေးအားမှာထားခဲ့၍ လေးမိုင် ခန့်ဝေးသော ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်သို့ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း ၈

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မမသည် မစ္စဟေဗီရုံအကြောင်းကို သိလိုလှ၍ ကျွန်ုပ်အားမေးခွန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာမေးမြန်း၏။ ကျွန်ုပ် သည် မမ၏ မေးခွန်းများကို တော်အောင်လျော်အောင် ဖြေဆိုသည်နှင့် မမသည် ကျွန်ုပ်၏လည်ကုပ်ကိုကိုင်ဖမ်းပြီးလျှင် မီးဖိုခုံရုံနှင့်ကျွန်ုပ်၏ နဖူးကို အကြိမ်ကြိမ်ဆောင့်လေ၏။

အမှန်မှာ မစ္စဟေဗီရုံကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်နားမလည်သည်ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးအားလည်း နားလည်အောင် ပြောမပြတ်တတ်ခြင်းမျှဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်အား ထိုကဲ့သို့ အရမ်းမဲ့နှိပ်စက်သောအခါတွင်ကား ပြောချင်ရာကို အလွဲလွဲအချော်ချော် ပြောတော့မည်ဟူ၍ စိတ်ကူးမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ပန်ဘလီ ချွတ်ကိုယ်တိုင် သိချင်စေဖြင့် ဒေါက်ကပ်ကြီးနှင့်ရောက်လာ၍ မမနှင့် နှစ်ယောက်ညှပ်ခါ ကျွန်ုပ်အား မေးခွန်းထုတ်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဖြေချင်သလို ဖြေဆိုလေ၏။

(ပန်) “ဘယ်နှယ့်လဲဟေ့ သူငယ် ...၊ မြို့ထဲမှာ ဘယ်နှယ်များလဲကွ့။”

(ကျွန်ုပ်) “အသင့်အတင့်ပါပဲ ခင်ဗျာ”

မမလည်း ကျွန်ုပ်ကို လက်သီးနှင့်ပြု၏။

(ပန်) “ဘာ အသင့်အတင့်လဲကွဲ့၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတာလဲ”

ကျွန်ုပ်မှာ နဖူးနှင့်နံရံဆောင့်ခံထားရသော ဒဏ်ချက်ကြောင့် စိတ်ကောက်ခြင်း မပြေပျောက်သေးဘဲရှိသည်နှင့် အတန်ငယ်စဉ်းစား ခြင်းပြုပြီးလျှင် စိတ်ကူးအသစ်တစ်ခု ပေါ်လာသောအနေဖြင့် ရုတ်တရက် မော့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

(ကျွန်ုပ်) “အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အသင့်အတင့်ပါပဲခင်ဗျား”

ဤတွင် မမသည် ကျွန်ုပ်ကို လုပ်ဦးမည်ဟု ထလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ် သည် ဒိုင်းကြီးသဖွယ် အသုံးချရသော ဂျိုးကို လှမ်းကြည့်သော်လည်း ဂျိုးမှာ ပန်းပဲဖိုထဲသို့ ရောက်နေသဖြင့် မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ချေ။ သို့ရာ တွင် ပန်ဘလီချွတ်က ဟားဆီးထားလျက်

(ပန်) “ငါ့တူမက ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဦးလေ၊ ဒီ သူငယ်ကို အန်ကယ် ဆုံးမပါမယ် နေပါစေ ...။ ဟေ့သူငယ်”

(ကျွန်ုပ်) “ခင်ဗျာ”

(ပန်) (ဉာဏ်နှိုးသော သဘောနှင့်) “၄၃ ပဲနီ ဆိုတာ ဘယ်လောက် လဲကွဲ့”

(ကျွန်ုပ်) “ပေါင် ၄၀၀ ရှိတယ်ခင်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်မည်ကြံ သော်လည်း မမ၏လက်သီးကို ကြောက်သည်နှင့် မပြောဘဲနေပြီးမှ စိတ်ထဲ ဌိတွက်နေလေ၏။

(ပန်) (ကူညီသောသဘောနှင့်) “ပဲနီ ၄၀ က ၃ သျှိလင် ၄ ပဲနီမဟုတ် လားကွဲ့”

(ကျွန်ုပ်) “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

(ပန်) “ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ၄၃ ပဲနီဆိုတော့ ဘယ်လောက်လဲကွဲ့”

(ကျွန်ုပ်) (အတန်ကြာ လက်ချိုး၍ တွက်ပြီးမှ) “မသိဘူး ခင်ဗျ”
မမလည်း ကျွန်ုပ်၏ နားသယ်ကိုပုတ်လိုက်၏။

(ပန်) “နေပါဦးကွဲ့၊ မစွပ်စောဗိရုံဆိုတာ ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိ သလဲကွဲ့။”

(ကျွန်ုပ်) “ညိုညိုမြင့်မြင့်ခင်ဗျ”

(မ) “ဟုတ်ကဲ့လား ...၊ အန်ကယ်”

ပန်ဘလီချွတ်လည်း ဦးခေါင်းညိတ်ပြလေရာ ထိုအခြင်းအရာ ကို ထောက်သဖြင့် ဤလူကြီးကား မစွပ်စောဗိရုံကို မမြင်ဖူးကြောင်း ထင်ရှား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မစွပ်စောဗိရုံမှာ ညိုညိုမြင့်မြင့် မဟုတ် ဖြူဖြူပူပူဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။

(ပန်) “ဟုတ်လှပြီ နေရာကျပြီ၊ ဒီလိုတဖြည်းဖြည်း လုပ်မှပေါ့ တူမ ကြီးရဲ့။”

(မ) “ဒီကောင်လေးကို အန်ကယ်ကြည့်လုပ်မှ ထင်ပါရဲ့ အန်ကယ်”

(ပန်) “ဟေ့ ... သူငယ်၊ မင်းရောက်သွားတော့ မစွပ်စောဗိရုံက ဘာလုပ်နေသလဲကွဲ့။”

(ကျွန်ုပ်) “ကတ္တီပါနက် မြင်းရထားကြီးပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ် ခင်ဗျ”
မမသည် ပန်ဘလီချွတ်ကို လှမ်းကြည့်၍ ပန်ဘလီချွတ်သည် မမကို ပြန်ကြည့်ပြီးနောက်

နှစ်ယောက်စလုံးတစ်ပြိုင်နက် “ကတ္တီပါနက်မြင်းရထားတဲ့”

(ကျွန်ုပ်) “ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ၊ ဒီတော့ သူတူမအဲ့စတယ်လာဆိုတာက ဝိုင်အရက်နဲ့ ကိတ်မုန့်ကို ရွှေလင်ပန်းပေါ်တင်ပြီး ပြတင်းပေါက် က လှမ်းပေးတယ်ခင်ဗျ”

(ပန်) “ဒီပြင်ကော ဘယ်သူများ ရှိသေးသလဲ”

(ကျွန်ုပ်) “ခွေးကြီး လေးကောင်ရှိတယ်ခင်ဗျ”

(ပန်) “ကြီးကြီးလား ငယ်ငယ်လား”

(ကျွန်ုပ်) “ဧရာမ ခွေးကြီးတွေခင်ဗျ၊ သူတို့က ငွေခြင်းတောင်းထဲက

ကတ္တလက်မုန့်ကို တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင်လုစားကြတယ် ခင်ဗျ”

ပန်ဘလီချွတ်နှင့်မမသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ငေး ကြည့်နေကြရာမှ ကျွန်ုပ်မှာ ပြောချင်ရာပြောဖို့ ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

(ပန်) “နေပါဦးကွဲ့၊ ဒီမြင်းရထားက ဘယ်မှာတဲ့တုန်းကွဲ့။”

(ကျွန်ုပ်) “မစ္စဟေဗီရုံရဲ့ အခန်းထဲမှာခင်ဗျ” ဟု ပြောသဖြင့် တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြသည်တွင် “မြင်းရိုင်းကြီး လေးကောင် တပ်လို့ခင်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်တော့မည်ပြုပြီးမှ “မြင်းတော့ မပါဘူးခင်ဗျ” ဟု ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

(မ) “ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား အန်ကယ်၊ ကောင်ကလေးဘာ တွေ လျှောက်ပြောနေပါလိမ့်”

(ပန်) “ဝေါပြောတာထင်ပါရဲ့ တူမကြီးရယ်။ ဝေါကို သူ မမြင်ဘူးလို့ ထင်ပါရဲ့။ မိန်းမကြီးက အင်မတန်ဆန်းတယ် တူမကြီး ရဲ့။”

(မ) “ဝေါကို သူစီးတာ အန်ကယ်မြင်ဘူးလို့လား”

(ပန်) “ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ သူ့ကိုမှ ကျုပ်မမြင်ဖူးဘဲ”

(မ) “နို့ ... သူနဲ့စကားပြောဖူးတယ်ဆို”

(ပန်) ပြောဖူးပေမဲ့ သူက အခန်းထဲက ကျုပ်က အခန်းပြင်ဘက်က တူမရဲ့။ ဒါထက်နေပါဦးကွဲ့၊ သူငယ်မင်းကို ကစားဖို့ခေါ်တာ ဘာလုပ်တမ်းကစားကြသလဲ”

(ကျွန်ုပ်) “အလံတွေမြှောက်ယမ်းတမ်း ကစားကြတယ်ခင်ဗျ”

(စင်စစ်မှာ မမနှင့် ပန်ဘလီချွတ်တို့အား အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ မဟုတ်တရုတ်တွေချည်း တောက်လျှောက်ပြောခဲ့မိသည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် နားမလည်နိုင်အောင်ရှိတော့၏။)

(မ) “ဘယ့်နှယ်အလံလဲဟဲ့”

(ကျွန်ုပ်) “ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ ကျွန်တော်က အလံနီ၊ အဲ့စတယ်လာက အလံပြာ၊ မစ္စဟေဗီရုံက ရွှေကြယ်ပွင့်ကလေးတွေနဲ့ အလံကြီးကိုင်ပြီး ယမ်းပြလိုက်ကြတာခင်ဗျာ။ နို့ပြီးတော့ ဓားတွေ၊ သေနတ်တွေ၊ ယိုဘူး တွေ၊ ဆေးလုံးတွေ၊ ဗီရိုကြီးထဲကထုတ်ပြီး ကစားကြသေးတယ် အခန်းထဲ မှာ မှောင်မိုက်နေလို့ ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းထားရတယ်ခင်ဗျ”

(ပန်) “ဒါကတော့ ဟုတ်တယ်တူမကြီး၊ မှောင်မိုက်နေတာ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရဖူးတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအချိန်အခါ၌ ကျွန်ုပ်ကို တစ်သက်ပတ်လုံး ညှဉ်း ပန်းလာခဲ့သော မမနှင့် ပန်ဘလီချွတ်တို့ကို အရူးလုပ်ခြင်းအတွက် အလွန်အရသာရှိလှသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ကမေးခွန်းများ ဆက်လက်ထုတ် ကြပါမူ ကျွန်ုပ်သည် မဟုတ်တရတ်တွေချည်း လက်တန်းလျှောက် ပြောနိုင်လောက်အောင် အာရွင်လျက်ရှိလေတော့သည်။

ထိုခဏ၌ ဂျိုးသည် ပန်းပဲဖိုဘက်မှကူးလာ၍ ကျွန်ုပ်အနီး၌ ဝင်ထိုင် သည်တွင် မမတို့က ကျွန်ုပ်၏ ထူးဆန်းသောကိုယ်တွေ့များကို ပြောပြ သဖြင့် ဂျိုးမှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် နားထောင်လျက် ရှိ၏။ ၎င်းနောက် မစ္စဟေဗီရုံက ကျွန်ုပ်အား တစ်နေ့နေ့၌ လက်ဆောင် တစ်စုံတစ်ခုပေးလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ကြသဖြင့် မည်သည့်လက်ဆောင် မျိုးပေးလိမ့်မည်ကို အသီးသီး မှန်းဆတွေးတောကြ၏။ မမက မရွှေ ပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပေးလိမ့်မည်ထင်၍ ပန်ဘလီချွတ်က အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရန်အတွက် အရင်းအနှီးထုတ်ပေးလိမ့်မည်ထင်လေ ရာ ဂျိုးက ကတ္တလက်ကို လုစားသောခွေးကြီးတစ်ကောင်ကောင်ပေးလိမ့် မည်ထင်ကြောင်း ပြော၏။ ဤတွင် မမက ဂျိုးအား မသိနားမလည်သော အရာမျိုးတွင် ဝင်မရှုပ်ဘဲ အလုပ်လုပ်ချေရန် ပြောသည်နှင့် ဂျိုးလည်း ထသွားလေ၏။

ပန်ဘလီချွတ် ပြန်သွားသောအခါ မမသည် ပန်းကန်ခွက်
 ယောက်များဆေးကြောနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဂျိုး၏ပန်းပဲဖိုထဲသို့
 ဝင်သွားလေ၏။ အမှန်ကိုပြောရသော် ကျွန်ုပ်သည် မမနှင့် ပန်ဘလီချွတ်
 တို့ကို 'လှိုမ့်' ရသည့်အတွက် အရသာရှိသလောက် ကျွန်ုပ်၏စကား
 များကို ဂျိုးယုံကြည်သည်အတွက် ဝမ်းနည်းမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည်
 ဂျိုးအလုပ်သိမ်းသောအခါ၌ မစ္စဟေဗီရုံ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍
 ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သမျှသော စကားတို့မှာ တစ်ခုမှမမှန်ကြောင်း ဂျိုးအား
 ပြောပြလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့လား ငါ့လူရာ၊ ကတ္တီပါ နတ်မြင်းရထားတို့ ဘာတို့
 ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးဂျိုး”

“ခွေးကြီးတွေကောကွာ၊ ဒါကတော့ အမှန်အတိုင်းမဟုတ်လား
 ငါ့လူရ’

“ဒါလည်း မမှန်ဘူးဂျိုးရဲ့”

“ခွေးကလေးတောင် မပါဘူးလား ငါ့လူ”

“ဘာမှမပါဘူး ဂျိုး”

ဂျိုးသည် အလွန်ဝမ်းနည်းသော မျက်နှာထားနှင့်ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်
 နေရလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အဘယ်မျှလောက်ဝမ်းနည်းသည်ကို ပြောပြ
 ရန် မတတ်နိုင်ချေ။

“နောက်ကိုတော့ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ငါ့လူပစ်(ပ)ရာ၊ လိမ်ပြော
 တတ်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး သူငယ်ချင်းရ”

“ဟိုမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်လက်ကြမ်းတယ်တဲ့၊ ဖိနပ်က
 ထူ တယ်တဲ့၊ ကူလီကလေးတဲ့။ ဒါကြောင့် စိတ်ကောက်ပြီး ပြောမိပြောရာ
 တွေလျှောက်ပြောမိပါတယ်ဂျိုးရယ်”

“ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ငါ့လူဂုဏ်မြင့်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ။
ဟေ့ ... ဘာပြောပြောကွာ၊ မင်းထက်သူက စာတတ်ဦးမှာလားကွ ”

“ကျွန်တော် ဘာတတ်လို့လဲ ဂျိုးရယ် ”

“အောင်မာ ဟိုတစ်နေ့က ကျောက်သင်ပုန်းပေါ် မင်းရေးထား
တဲ့ ပုံနှိပ်စာလုံးတွေ ငါမြင်သားပဲကွာ၊ မင်းရေးသလို ပုံနှိပ်စာလုံးမျိုးတော်
တော့လူ ရေးနိုင်မှတ်လို့ ”

စာတစ်လုံးမှ မရေးတတ်သော ဂျိုး၏မျက်စိ၌ အေ၊ ဘီ၊ စီ၊
ဒီတွေနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စာလုံးပေါင်း၍ရေးထားသော ကျွန်ုပ်၏စာ
သည်ပင်လျှင် အတော်ကြီးကျယ်နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မတတ်သေးကြောင်း
ပြောပြ၍ပင် နားမလည်နိုင်အောင်ရှိရာ၏။

ထိုနေ့ည အိပ်ရာဝင်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အဲ့စတယ်လာကို
သတိရနေ၍ သူ၏မျက်စိထဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သားတစ်စု၏ နေပုံထိုင်ပုံ
စားပုံသောက်ပုံများသည် အလွန်အောက်တန်းကျလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစား
မိ၏။ ထိုနေ့သည်ကား ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တာတွင် အလွန်အရေးကြီး
သော လမ်းဆုံလမ်းခွဲသို့ ဆိုက်ရောက်နေဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ စာဖတ်
သူတို့သည် မိမိတို့၏တစ်သက်တာကို ပြန်ပြောင်း ဆင်ခြင်သည့်အခါ၊
နေ့တစ်နေ့တည်း ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါက မိမိတို့၏အသက်တာ အခြေအနေ
တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်စေနိုင်မည့် နေ့ထူးရက် ထူးတစ်ရက်
ရက်ကို တွေ့ကြမည်သာဖြစ်၏။ ဆိုလိုရင်းမှာ အကယ်၍ ထိုနေ့၌
ထိုကဲ့သို့ မဆုံးဖြတ်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလွှဲဆုံးဖြတ်ခဲ့လျှင်
အသက်တာတစ်ခုလုံး တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားရမည့် နေ့ရက်
မျိုးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။

* * *

အခန်း ၉

ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစားဦးမည်ဟု စိတ်ကူးပေါ်ပေါက်ရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာမကြီး၏ တူမဘစ်ဒီကို သတိရမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ညကျောင်းတက်ချိန်တွင် မစ္စတာဝေါ့ဆလီ၏ အဒေါ်ကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘစ်ဒီအား မိမိကို အထူးသင်ပြပေးဖို့ တောင်းပန်ရာတွင် ဘစ်ဒီကလည်း ချက်ချင်းပင်သဘောတူလေ၏။

အဒေါ်ကြီး၏ ညကြောင်း၌ ပညာသင်ပြပုံနည်းစနစ်မှာ ကျောင်းသားများသည် အသီးအနှံများကို စားကြ၍ အခွံများကို တစ်ယောက်၏အဝတ်တွင်းသို့ တစ်ယောက် ကျောသို့ရောက်အောင် သွင်းထည့်ကြသဖြင့် ဆူဆူညံညံဖြစ်လာရာတွင် အဒေါ်ကြီးသည် ငိုက်ရာမှ နိုးလာ၍ တုတ်ကိုဆွဲကာ ဦးရာလူကို ရိုက်၏။ ဤတွင် ကျောင်းသားများသည် ပြက်ရယ်ပြုကာ နာချင်ယောင်ဆောင်ကြ၍ စိတ်ကူးကထိုင်ကြပြီးလျှင် စာအုပ်ဟောင်းကြီးတစ်အုပ်ကို တစ်လက်မှ တစ်လက်သို့ ကူးပြောင်းကာ ဆူညံစွာရွတ်ဖတ်ကြ၏။ ၎င်းစာအုပ်ကြီးတွင် အက္ခရာများ၊ ဂဏန်းများနှင့် အလီတိုင်များ ရောပြွမ်းပါရှိလေရာ

အဒေါ်ကြီးလည်း စာအံ့နေကြပြီဆို၍ စိတ်ချလက်ချ ငိုက်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းသားများသည် မည်သူ၏ ခြေထောက်ပေါ်သို့ မည်သူက အပြင်းထန်ဆုံး နင်းနိုင်သနည်းဟု ပြိုင်ပွဲကျင်းပလေရာ ထိုအခါမှ ဘစ်ဒီက ဝင်လာ၍ ကျမ်းစာအုပ် သုံးအုပ်ကို ဝေငှသဖြင့် အတွင်း၌ ပုရွက်ဆိတ်သေ၊ ယင်ကောင်သေ၊ ပိတုန်းသေမှစ၍ ပိုးမွှားအမျိုးမျိုး ညပ်သေလျက်ရှိသော ထိုစာအုပ်ကြီးများကို ဖွင့်ကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း ခပ်ကြီးကြီး ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှစ်ယောက်နှင့် ဘစ်ဒီတို့ တစ်ချီတစ်ဖွဲ့ နပန်းလုံးကြသေး၏။ နပန်းပွဲပြီးသောအခါ ဘစ်ဒီက စာမျက်နှာ တစ်ခုခုကိုပြောလိုက်၍ ၎င်းစာမျက်နှာသို့ စာအုပ်ကို လှန်ကြပြီးလျှင် တညီတညာတည်း သံပြိုင်အော်၍ ဖတ်ကြ၏။ အတန်ကြာသော် အဒေါ်ကြီး နိုးလာပြန်၍ နီးရာကျောင်းသား၏ နားရွက်ကို ဆွဲလိမ့်လေ၏။ အားလုံး အပြစ်ရှိသူများဖြစ်၍ အားလုံးကိုအပြစ်မပေးနိုင်သဖြင့် နီးရာလူကို အပြစ်ပေးရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ စာသင်ချိန် စေ့ကုန်ပြီဖြစ်ရကား ကျောင်းသားများသည် ပျော်မြူးစွာ သံကုန်ဟစ်လျက် ပြေးဆင်းလာကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤနည်းအားဖြင့် စာသင်၍ တတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းကိုသိသည်နှင့် ဘစ်ဒီထံတွင် စပယ်ရှယ်တပည့်အဖြစ်နှင့် ပညာဆည်းပူးဖို့ စိတ်ကူးရခြင်းဖြစ်၏။ ဘစ်ဒီသည် အိမ်၌ ကျွန်ုပ်လေ့ကျင့်ရေးကူးရန်အတွက် သတင်းစာတစ်စောင်မှ သူကိုယ်တိုင် ရေးကူးထားသော (ဒီ)၊ အက္ခရာကြီးတစ်လုံးပါသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ပေးလိုက်ရာ (ဒီ) အက္ခရာဖြစ်ကြောင်းကို သူပြောမှ သိရ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ခါးပတ်အတွက် ထိကပေါက်နမူနာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိ၏။

ကျောင်းမှ အိမ်သို့အပြန်လမ်းခရီးတွင် (လှေသမားသုံးယောက် အမှတ်တံဆိပ် ဆွဲချိတ်ထားသော) ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုရှိရာ ထိုနေ့တွင်

မမက ဂျိုးကို ၎င်းပျော်ပွဲစားရုံထဲသို့ ဝင်ခေါ်ခဲ့ရမည်ဟု မှာလိုက်သည် နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းမှအပြန်တွင် ပျော်ပွဲရုံထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ပျော်ပွဲရုံထဲ၌ အရက်သောက်သော အခန်းကြီးတစ်ခန်းရှိရာ အကြွေးသောက်သော လူများကို တံခါးတွင် မြေဖြူနှင့်ရေးခြစ်ထား၍ အချို့အခြစ်များမှာ အလွန် ရှည်လျားလှသဖြင့် သောက်ကတည်းက တစ်ခါမျှ အကြွေးဆပ်ပါလေ၏လောဟု ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိ၏။ အခန်း ထဲ၌ မီးဖိုကြီးအနီး ဂျိုးနှင့်မစ္စတာဝေါ့ဆလီတို့သည် သူစိမ်းတစ်ယောက် နှင့်အတူထိုင်ကာ ဆေးတံနှင့်အရက်ကို တစ်လှည့်စီသောက်လျက်ရှိကြ ရာ ကျွန်ုပ်မမြင်ဖူးသောလူကြီးသည် ဂျိုးအနီး၌ ဝင်၍ထိုင်သော ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသောအမူအရာနှင့် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ထိုသူသည် မျက်စိ တစ်ဖက်ကိုမှိတ်၍ ကြည့်တတ်သော အလေ့ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ မမြင်ကောင်းသော သေနတ်နှင့်ချိန်လေသလောဟု စဉ်းစားမိ၏။ ကျွန်ုပ် သည် ဂျိုးတို့ စကားပြောခြင်းထက် လူကြီးကိုပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်နှင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေမိရာ လူကြီးသည် သူ၏ပေါင်ကိုမကြာခဏ ပွတ်သပ် ပေးတတ်သော အလေ့လည်းရှိ၏။

(လူ) “ခင်ဗျားက ဒီရွာမှာ ပန်းပဲသမားတဲ့ ဟုတ်စ”

(ဂျိုး) “မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

(လူ) “ခင်ဗျား ဘာသောက်မလဲ၊ ကျွန်တော်က တိုက်ပါရစေ”

ဂျိုးက သူတစ်ပါးတိုက်သည်ကို သောက်တတ်သောအလေ့မရှိ ကြောင်း ပြောသော်လည်း လူကြီးက အတင်းတိုက်တွန်းသည်နှင့် ‘ရမ်’ အရက်ဟု ပြောလိုက်ရာ လူကြီးလည်း ‘ရမ်’ အရက် သုံးခွက်မှာလိုက် လေ၏။

လူကြီးသည် ဦးခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်ပတ်ပြီး ဦးထုပ်ပျော ကြီးကို အပေါ်မှ ဆောင်းထားသဖြင့် သူ၏ဆံပင်ကိုမမြင်နိုင်ဘဲရှိရာ

သူ၏ မျက်နှာထားမှာ လျှို့ဝှက်သော အမူအရာရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။
လူကြီးသည် ဂျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်မည်သို့ တော်စပ်ပါသနည်းဟု မေးရာ ဂျိုးက
ဝေ့လည်လည်လုပ်နေသည်နှင့် ဝေါ့ဆလီက ဆွေမျိုးစပ်ပေးရ၏။

၎င်းနောက် 'ရမ်' အရက်သုံးခွက်ရောက်လာ၍ တစ်ယောက်
တစ်ခွက်စီ ရှေ့တွင်ချလျက် တဖြည်းဖြည်း သောက်လျက်ရှိရာ လူကြီး
သည် ကျွန်ုပ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်း သောက်နေတော့သည့်ပြင် သူ၏
'ရမ်' အရက်ကို ဇွန်းနှင့် မမွှေဘဲ တံစဉ်းတစ်ချောင်းကို အမှတ်မဲ့ထုတ်
၍ မွှေလေ၏။ ဂျိုးနှင့်ဝေါ့ဆလီတို့သည် မမြင်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်
ကမူ မြင်လိုက်ရုံသာမက ဂျိုး၏ပန်းပဲဖိုထဲမှ ကျွန်ုပ်ယူ၍ ထောင်ပြေး
ကြီးအား ပေးလိုက်ရသော တံစဉ်းဖြစ်ခြင်းကိုပင် သိလိုက်၏။

'ရမ်' အရက်ကုန်သွားသောအခါ ဂျိုးသည် ပြန်တော့မည်ဟု
ထိုင်ရာမှထ၍ ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ကိုင်ဆွဲလေရာ လူကြီးက "နေပါဦး
မစ္စတာဂါဂရီ၊ လူကလေးဖို့ ရှိလင်အသစ်တစ်ပြားပေးလိုက်ပါရစေဦး"
ဟု ဆို၍ အိတ်ထဲ၌ရှိသော အကြွေများအနက်မှ တောက်ပြောင် သော
သျှိုလင်သစ်တစ်ပြားကို ရွေးပြီးလျှင် စက္ကူနှင့်ထုပ်၍ "ရော့ဟော့ သူငယ်၊
မင်းဖို့ဟော့နော်၊ မင်းဖို့ သက်သက်ပေးတာကွ" ဟုပြောပေး လေ၏။

၎င်းနောက် ဝေါ့ဆလီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျော်ပွဲရုံထဲမှ ထွက်
လာကြ၍ ဝေါ့ဆလီလည်း ပျော်ပွဲရုံအနီး၌ပင် ခွဲသွားလေရာ ကျွန်ုပ်
မှာမူ ထောင်ပြေးကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်ကို သိဟန်တူသော
လူကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားစဉ်းစားစိတ်ကူးရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်
လာလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်ကြသောအခါ မမသည် ကျွန်ုပ်၏ ရှိလင်
အကြောင်းကိုကြား၍ မမှန်သောဒင်္ဂါးဖြစ်ရမည်ဟု ပြောသည်နှင့်
ကျွန်ုပ်သည် ရှိလင်ပြားကို စက္ကူထဲမှ ဖြေကြည့်သည်တွင်မှန်သော

ဒင်္ဂါးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မမကမူ ရှိလင်ထုပ်ထားသော စက္ကူကို ဖြန့်ကြည့်လျက် “ဟဲ့ ပေါင်စက္ကူနှစ်ရွက်ပါတကား” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုကြရာ တစ်ပေါင် (သျှိုလင် ၂၀ တန်) စက္ကူအကောင်းအမှန် နှစ်ချပ်ဖြစ်နေသည်ဟု တွေ့ရလေ၏။ ဤတွင်ဂျိုးသည် မှားယွင်း၍ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ရမည်ဆို၍ ဦးထုပ်ကို ပြန်ဆောင်းပြီးလျှင် ပျော်ပွဲရုံသို့ ပြန်ပြေးလေရာ ထူးဆန်းသောလူကြီးမှာ ပျော်ပွဲရုံထဲ၌ မရှိတော့သည်နှင့် ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။ ထိုအခါ မမသည် စက္ကူနှစ်ချပ်ကို အခြားစာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ထုပ်၍ ချိတ်တံဆိပ်ခပ်နှိပ်ပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ အဝတ်ဖိသော ညှပ်ပေါ်၌ လက်ဖက်ရည်ကရားထဲတွင် နှင်းဆီပန်းခြောက်များနှင့်အတူ ထည့်၍တင်ထားလိုက်သေး၏။

* * *

အခန်း ၁၀

ချိန်းထားသော နေ့တိုင်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စစ်
 ဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့သွား၍ ရှေးနည်းအတိုင်းအဲ့စတယ်လာက တံခါး
 ကိုသော့နှင့် ဖွင့်သွင်းပြီးလျှင် ယခင်နေရာသို့မဟုတ်ဘဲ ဝင်းကြီးအတွင်း
 အခြားသော အပိုင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အဲ့စတယ်လာ၏ အမူအရာမှာ
 ကျွန်ုပ်ကိုအဖက်မတန် လူရာမသွင်းသည့်အနေဖြင့် ရှေးနည်းအတိုင်း
 ဟန်ကြီးပန်ကြီးရှိလှ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ခင်းထားသော ဝင်းကြီး
 အတွင်းမှဖြတ်၍ တိုက်ကြီးနံဘေး၌ သီးသန့်ဆောက်လုပ်ထားသည့်
 အိမ်တစ်ဆောင်သို့ ရောက်ကြလေရာ ၎င်းအိမ်၏ အပြင်ဘက်နံရံ၌
 နာရီကြီးတစ်လုံးရှိ၍ ၎င်းမှာလည်း မစ္စစ်ဟေဗီရုံ၏ အခန်းတွင်းရှိ နာရီ
 များကဲ့သို့ပင် ၈ နာရီနှင့်မိနစ် ၄၀ တွင်ရပ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖွင့်ထားသောတံခါးမှ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြ၍
 နိမ့်သောမျက်နှာကြက်ရှိသည့် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ၎င်း
 အခန်းထဲ၌ လူသုံးလေးယောက်ရှိသည်နှင့် အဲ့စတယ်လာက “သွား ဟိုမှာ
 စောင့်နေချေ။ လိုတော့ခေါ်လိုက်မယ်” ဟု ပြော၍ ပြတင်းပေါက်
 တစ်ပေါက်ကိုလက်ညှိုးညွှန်ပြလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်အနီး

သို့ သွား၍ရပ်ကာအပြင်သို့ မျှော်ကြည့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ရပ်သော နေရာမှကြည့်လိုက်သော် ပျက်စီးယိုယွင်းလျက်ရှိသော ဥယျာဉ်အတွင်း ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသော သစ်ပင်များကို မြင်ရ၏။

အခန်းတွင်း၌ကား အဲ့စတယ်လာအပြင် မိန်းမသုံးယောက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် စကားပြောလျက်ရှိရာ ၎င်းတို့သည်ကျွန်ုပ် ဝင်လာသောအခါ၌ ခေတ္တရပ်တန့်ကြပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ပြောမြဲ တိုင်း ပြောကြလေ၏။

အတန်ကြာလတ်သော် ခပ်လှမ်းလှမ်းအရပ်မှ ခေါင်းလောင်းသံ တစ်ချက်နှင့် ဟစ်အော်သံ တစ်ချက်ကြား၍ အဲ့စတယ်လာက “ကိုင်း လာဟေ့ သူငယ်” ဟုပြောလိုက်သည်တွင် ယောက်ျားကြီးနှင့် မိန်းမ သုံးယောက်တို့သည် အလွန်စက်ဆုပ်သော မျက်နှာထားများနှင့် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်ကြလျက် တစ်ယောက်သော မိန်းမက “အံ့ဩ ပါရဲ့တော်၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးများပါလိမ့်” ဟုပြောလိုက်သေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မှောင်မိုက်သော ဆောင်ကူးလမ်းကြားတစ် လျှောက်ဖြတ်သွားစဉ် အဲ့စတယ်လာသည် ဖယောင်းတိုင်ကိုကိုင်လျက် ရှေ့ကလျှောက်သွားရာမှ ရုတ်တရက် တန့်ရပ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့်မျက်နှာ ချင်းတေ့ကပဲပြီးလျှင်

- “ငါ လှသလားဟဲ့ ကောင်လေး”
- “လှသားပဲ”
- “စော်ကားတတ်တယ် ဆိုတာတော့”
- “တစ်နေ့ကလောက်တော့ မဆိုးပါဘူး”
- “မဆိုးဘူးလား”

ယင်းသို့ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဲ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်၏ ပါးကို အားကုန်ရိုက်လိုက်၏။

“ကိုင်း ... အခုကော ဆိုးရဲ့မဟုတ်လား”

“မပြောဘူးကွာ”

“တိုက်ပေါ်ရောက်တော့မှ ပြောမလို့ပေါ့လေ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ကောင်လေး၊ နင်ဘာကြောင့် မငိုတာလဲ”

“မင့်ကြောင့်တော့ ငါ ဘယ်တော့မှ မငိုဘူး”

ယင်းသို့ ပြောရသော်လည်း အမှန်မှာ စိတ်ထဲ၌ငိုလျက်ရှိ၏။

၎င်းနောက် တိုက်ပေါ်သို့ ဆက်လက်တက်သွားကြ၍ လှေကား

ပေါ်တွင် အထက်ထပ်မှ ဆင်းလာသော လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိ

ကြသဖြင့် “ဟဲ့ ဘယ်ကသူငယ်လဲ” ဟု လူကြီးက မေးလိုက်ရာ အဲ့စတယ်

လာက “သူငယ်လေးတစ်ယောက်ပါ” ဟု ပြန်ပြောလို၏။

လူကြီးမှာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ ခေါင်းကြီးကြီး၊ ကိုယ်လုံးတုတ်

တုတ်နှင့် ကြီးမားသော လက်များရှိ၏။ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ မေးစေ့ကို

ကိုင်၍ မီးရောင်နှင့်ကြည့်လျက်

“ဒီ အနီးအနားက သူငယ်လေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“မင်း ဘာလုပ်လာတာလဲ”

“မစွစ်ဟေဗီရုံက ခေါ်လို့ပါ ခင်ဗျား”

“အေး ကောင်းကောင်းနေနော် ...။ မင်းတို့ကောင်လေးတွေ

အကြောင်း ငါသိတယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေ။ ဒါပဲပြောလိုက်မယ်”

၎င်းနောက် လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်

တို့သည် တိုက်ပေါ်သို့ ဆက်လက်တက်လာကြ၍ မစွစ်ဟေဗီရုံ၏

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ မစွစ်ဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်ကို

မြင်သောအခါ

“ဪ ခီကနေ့ ရက်စေ့လာပြီလားဟေ့”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ၊ ခီကနေ့ဗုဒ္ဓိ....”

“တော်ပါပြီ ... ငါမသိချင်ပါဘူး၊ ကိုင်း ... မင်းကစားဖို့အသင့် ရှိပြီလား”

“ကျွန်တော် မကစားချင်ဘူးခင်ဗျ”

“ဟေ့ ဖဲမကစားချင်ဘူးလား”

“ခိုင်းရင်တော့ ကစားပါမယ်ခင်ဗျာ”

“မကစားချင်ရင် အလုပ်ကော လုပ်မလား”

“လုပ်ပါမယ် ခင်ဗျား”

ထိုအခါ မစ္စဟေဗီရုံသည် ၎င်းအခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက် ရှိသော အခန်းသို့ ခေါ်သွား၍ လက်တစ်ဖက်တွင် တောင်ဝှေးကိုကိုင် လျက် အခြားတစ်ဖက်ကို ကျွန်ုပ်၏ပခုံးပေါ်၌တင်ပြီးလျှင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် စကြိုလျှောက်လေ၏။ အခန်း၏အလယ်၌ စားပွဲတစ်ခုရှိ၍ စားပွဲပေါ်တွင် လက်ထပ်ကိတ်မုန့်ကြီးတစ်လုံးရှိရာ ကြွက်များ၊ ပင့်ကူ များ၊ ပိုးဟပ်များ၊ အိမ်မြှောင်များသည် ကိတ်မုန့်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ပြေးလွှားလျက်ရှိ၏။ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးပေါ်တွင် လက် တင်လျက် အခန်းကို ပတ်ချာလှည့်၍ လျှောက်ကြရာအတန်ကြာသော အခါမှ အဲ့စတယ်လာကိုခေါ်ခိုင်း၏။ မိန်းကလေးရောက်လာသောအခါ မိန်းမကြီး သုံးယောက်နှင့် ယောက်ျားကြီးလည်း ပါလာကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ လမ်းလျှောက်ခြင်းအလုပ် ပြီးလောက်ပြီဟု မျှော်လင့်မိကြ သော်လည်း မစ္စဟေဗီရုံက ယခင်နည်းအတိုင်း ဆက်လက်၍ အခန်း ကို ပတ်ချာလှည့်ကာ လျှောက်စေပြန်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ မိန်းမကြီး သုံးယောက်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ပယောဂကြောင့် မစ္စဟေဗီရုံမှာ ဤကဲ့သို့ ပတ်ချာလှည့်၍ လမ်းလျှောက်

သောနည်းဖြင့် ဝဋ်ခံနေရတော့သည်ဟုယူဆဟန်လက္ခဏာနှင့် ကျွန်ုပ်ကို မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့် ကြည့်ကြရင်း စကားပြောလျက်ရှိ၏။ နောက် ဆုံး၌ မစ္စဟေဗီရုံသည် လမ်းလျှောက်ရာမှ ရုတ်တရက်ရပ်၍ “မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဖဲကစားတာ ငါကြည့်ချင်တယ်” ဟု ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ် တို့သည် ယခင်အခန်းသို့ဝင်ကြပြီးလျှင် ယခင်နည်းအတိုင်း ကစားကြ၍ မစ္စဟေဗီရုံလည်း ယခင်နည်းအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေလေ၏။

ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျွန်ုပ်ရှုံးပြီးနောက် မစ္စဟေဗီရုံသည် အဲစတယ် လာ၏ ချောလှခြင်းကို ကျွန်ုပ်ကြားစေဖို့ ချီးကျူးပြောဆို၍ လက်ဝတ် လက်စားများကို အဲစတယ်လာ၏ ရင်ဘတ်နှင့် လည်ပင်းတို့တွင်တင် ၍ပြ၏။ အဲစတယ်လာကမူ ကျွန်ုပ်အား စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ မထီမဲ့မြင်ပြုမြဲတိုင်းပြု၏။ နောက်ဆုံး၌ မစ္စဟေဗီရုံက နောက်တစ်ခါ လာဖို့ရက်ချိန်းပေး၍ ရှေးနည်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို ကျွေးမွေးရန်နှင့် ဝင်းထဲ၌ လှည့်လည်ကြည့်ရှုခွင့်ပြုရန် အဲစတယ်လာအား မှာထားပြီးမှ လွှတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဲစတယ်လာနှင့် တိုက်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ စားစရာ များကို ခွေးကျွေးသလို လက်ခံရရှိပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ အမိန့် အတိုင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ယခင်က ရောက်ခဲ့သော အိမ်ပြတင်း ပေါက်အနီးသို့ ရောက်၍အပေါက်မှအတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် တွင် အသားဖြူဖပ်ဖြူရော်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြလေ၏။ လူငယ်သည် စာကြည့်ရာမှ ရုတ်တရက် ဆင်းလာ၍ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ရောက်သောအခါ....

“ဟေ့ကောင် မင့်ကို ဘယ်သူက ဝင်ခွင့်ပေးသလဲ”

“မစ္စအဲစတယ်လာက”

“မင့်ကို လျှောက်ကြည့်ဖို့ ဘယ်သူက ခွင့်ပေးသလဲ”

“မစ္စအဲ့စတယ်လာက”

“လာ မင်းနဲ့ငါ သတ်ရအောင်”

ဖျော့တော့သော လူငယ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် အသက်တူလောက်ရှိ သော်လည်း အရပ်နည်းငယ်မြင့်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ငြင်းဆန်ရန်မတတ်နိုင်သဖြင့် သူ့နောက်သို့လိုက် သွားလေရာ လူငယ်သည် ရှေ့မှ လျှောက်သွားရာမှ ရုတ်တရက် တန်ဖျပ် လျက် “နေဦးကွ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထိုးသတ်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိမှ ကောင်းတယ်။ ကိုင်း ဟောကြည့်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာအနီးတွင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လက်ခုတ်တီးလျက် ခြေ ထောက်တစ်ချောင်းကို နောက်သို့မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင်ကိုဆွဲ၍ နောက်သို့အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်ပြီးမှ အရှိုက်ကို ဦးခေါင်း နှင့် ဆောင့်လိုက်လေ၏။

အရှိုက်ကို ဦးခေါင်းနှင့်ဆောင့်ခြင်းသည် အမဲသားနှင့်ပေါင်မုန့် စားပြီးခါစအချိန်တွင် အထူးသဖြင့် အခံရခက်လေရကား ကျွန်ုပ်က လက်သီးနှင့်တစ်ချက်ထိုး၍ နောက်ထပ်ထိုးဦးမည်အပြုတွင် “ဪ ထိုးသလား” ဟု ဆို၍ ဖျော့တော့သော လူငယ်သည် လက်ငှေ့ထိုးရန် ပြင်ဆင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ စည်ကမ်းတကျ လက်ငှေ့သတ်ခြင်းကို မမြင်ဖူးသည်ဖြစ်၍ ဖျော့တော့သော လူငယ်က လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် လက်ငှေ့ရေးပြလိုက်သောအခါ အတော်ဖိန်းရှိန်း သွား၏။ ၎င်းနောက်ဖျော့တော့သော လူငယ်က စနစ်တကျဟန် ခင်း၍ ကျွန်ုပ်က အရမ်းထိုးသတ်ကြရာ မကြာမီ ကျွန်ုပ်၏ လက်သီး တစ်ချက် လှလှကြီးမိသွားသည်နှင့် ဖျော့တော့သောလူငယ်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ တုံးခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

သို့ရာတွင် ဖျော့တော့သော သူငယ်သည် ချက်ချင်းပြန်ထလာ၍

ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးဝင်ထိုးသတ်ပြန်ရာ နောက်တစ်ချက်သွင်းလိုက် သော ကျွန်ုပ်၏ လက်သီးမှာလည်း သူ၏ မျက်နှာသို့ တည့်တည့်ကြီး ထိသွား သဖြင့် ဖျော့တော့သော လူငယ်သည် မျက်နှာတွင် အညို အမည်းနှင့် မြေကြီးပေါ်၌ ပက်လက်လန်လျက်ရှိလေ၏။

နောက်ခဏတွင် လူးလဲထလာပြန်၍ ဖျော့တော့သောလူငယ် သည် ကျွန်ုပ်ကိုထိုးသတ်ပြန်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ ဇွဲသတ္တိကို စိတ် ထဲ၌ မကြည်ညိုဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ သူ၏ လက်သီးချက် များသည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ထိသော်လည်း ခွန်အားနည်းဟန် တူသဖြင့် နာကျင်လောက်အောင်မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်၏ လက်သီးများမှာမူ မထိသောအကြိမ်ပေါင်းများစွာရှိသော်လည်း ထိမိသည့်အခါတိုင်း ဖျော့တော့သောလူငယ်မှာ တဘိုင်းဘိုင်း လဲကျသွားတော့၏။ ထိုအခါ ၌ကား သူ၏ မျက်နှာမှာအပွန်းအပဲ့များသဖြင့် ကြေမ့လျက်ရှိလေပြီ သို့ပါသော်လည်း ဖျော့တော့သောလူငယ်သည် တစ်ခါလဲတိုင်း တစ်ခါ လူးထလျက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေး၍ပြေး၍ဝင်လာလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ဦးခေါင်းနှင့် အုတ်နံရံဆောင့်မိသည်တွင်မှ မူးကျသွားလေတော့၏။ သို့နှင့်ပင် ဖျော့တော့သောလူငယ်သည် တစ်ဖန်ထလာ၍ လှည့်မိလှည့် ရာလှည့်လျက် ကျွန်ုပ်ဘက် မျက်နှာမလှည့်ဘဲ လေထဲသို့ လက်သီးနှင့် အရမ်းထိုးသတ်နေသေးရာ မိမိကိုယ်ကို လုံးဝမဟန်နိုင်တော့ဘဲ ချာလ ပတ်လည်ကာ ထိုးလဲသွားသောအခါတွင်မှ လက်မြောက်ကာ အရှုံးပေး ရင်း “မင်းနိုင်ပြီဟေ့” ဟု ပြောလိုက်သေး၏။

ဖျော့တော့သော လူငယ်၏ ပြုမူပုံများမှာ သတ္တိကောင်း၍ ယုတ် မာသော စိတ်မရှိကြောင်း အလွန်ထင်ရှားပေရကား ကျွန်ုပ်မှာ သူ့ကို နိုင်နင်းရခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမရှိလှချေ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်များကိုပြန်ဝတ်၍ အကူအညီလိုပါသလောဟု မေး

သဖြင့် မလိုကြောင်းပြောသောအခါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ခွဲခွာလာခဲ့ကြလေ၏။

ဝင်းကြီးထဲသို့ ရောက်သောအခါ သော့တွဲနှင့်စောင့်နေသော
အဲစတယ်လာနှင့် တွေ့လေရာ အဲစတယ်လာသည် အဘယ်ကြောင့်
ဤမျှလောက်ကြာရသနည်းဟူ၍ မမေးသည့်ပြင် ရွှင်ပျသော မျက်နှာ
ထားနှင့် ကျွန်ုပ်ကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီးလျှင် “ရော့လာ၊ ငါ့ကို နမ်းချင်နမ်း
တော့” ဟု အခွင့်ပြုလေ၏။

* * *

အခန်း ၁၁

ကျွန်ုပ်မှာ ဖျော့တော့သော လူငယ်အတွက်ကြောင့် အတော်ပင် စိတ်ပူမိ၏။ သူ့၌တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လျှင် လူကုံထံသားသမီးနှင့် သူဆင်းရဲ သားသမီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဒုက္ခရောက်ဖို့ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်၌ရှိစဉ် ဘယ်နံ့ရောအခါတွင် ပုလိပ်များရောက်လာကြချေမည်နည်းဟု တနွေးနွေးပူပန်လျှက်ရှိ၏။

ချိန်းဆိုထားသောနေ့ရက်၌ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ် သို့ သွားသောအခါ စိတ်ထဲ၌ အပူပန်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း နေအိမ်သို့ ရောက်လာ၍ ဖျော့တော့သော လူငယ်၏ အကြောင်းကို စကားစပ်၍မျှ ပြောသံမကြားရသောအခါတွင် စိတ်အေးသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ် သည် အလုပ်ကိစ္စပြီးစီးသောအခါ၌ ယခင်အပတ်က ကျွန်ုပ်တို့ သတ် ပုတ်ခဲ့ကြသော ဥယျာဉ်ပျက်သို့လည်းကောင်း၊ သစ်သားအိမ်သို့လည်း ကောင်း ဝင်ရောက်ရှာဖွေသေး၏။ သို့ရာတွင် ဖျော့တော့သော လူငယ် ကိုမူကား အစအနမျှပင် မမြင်ရချေ။ မြက်ပင်များပေါ်တွင် သူ၏ မျက်နှာမှ စင်ကျသော သွေးစက်ခြောက်များကိုမူကား တွေ့ခဲ့ရ၏။

မစ္စဟေဗီရုံနေသောအခန်းနှင့် လက်ထပ်ကိတ်မုန့်ကြီး တင်ထားသော အခန်းတို့၏အကြားတွင် ဆောင်ကူးလမ်းကြားရှိလေရာ ထိုနေရာတွင် ဘီးများတပ်ထားသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိ၏။ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးပေါ်လက်တင်၍ လျှောက်သဖြင့် မောပန်းလာသောအခါ ၎င်းကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်၍ အခန်းကြီးထဲတွင် လှည့်ပတ်၍တွန်းရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်ုပ်မှာ သုံးနာရီခန့်ကြာသည်တိုင်အောင် ဤနည်းအတိုင်း ပတ်ချာလှည့်၍တွန်းရ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် မွန်းတည့်ချိန်တွင် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့ တစ်ရက်ခြားရောက်ရ၍ ၁၀ လခန့်မျှ ဤနည်းအတိုင်း အလုပ်လုပ်ရလေတော့သည်။

မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌ မည်သည့်အလုပ်လုပ်ရန် အကြံအစည်ရှိသနည်းဟု မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ပန်းပဲဆရာလက်ထောက်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးထားကြောင်း၊ ယခုအခါ၌ ဘာမျှမတတ်သဖြင့် ဗဟုသုတရှာမှီးဖို့လိုလားကြောင်း ပြောသောအခါ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်ကိုကူညီလိုဟန်မရှိဘဲ မသိနားမလည်သောအဖြစ်၌ ရှိနေခြင်းကို ကျေနပ်သည့်လက္ခဏာရှိ၏။ မစ္စဟေဗီရုံသည် အလုပ်ပြီးသောအခါ၌ စားစရာကလေးကျွေးခြင်းမှတစ်ပါး ငွေကြေးပေးသည်လည်းမရှိ၊ ပေးဖို့လည်း ကတိမထားချေ။

တစ်ခါတစ်ရံ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်အားရှေးနည်းအတိုင်း “အဲ့ စတယ်လာလှရဲ့လား၊ အခု သာပြီး မလှဘူးလား” စသည်ဖြင့်မေး၍ ကျွန်ုပ်က အလွန်လှကြောင်း ဝန်ခံသည့်အခါ သဘောကျဟန်တူ၏။ အဲ့စတယ်လာသည် ကျွန်ုပ်ကိုမထိမဲ့မြင်ပြု၍ အစဉ်မပြတ် ရှုတ်ချသော အမူအရာဖော်ပြတတ်ပေရာ မစ္စဟေဗီရုံသည် အဲ့စတယ်လာကိုပွေဖက်လျက် “ဒင်းတို့လူစုကို ရင်ကွဲနာနဲ့သေအောင် လုပ်စမ်းပါဟယ် မသနားနဲ့နော်၊ နာနာကျေအောင် လုပ်စမ်းဟဲ့” ဟု သွန်သင်လေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖျော့တော့သော လူငယ်၏အကြောင်းကို ဂျိုးအား ပြောပြဖို့စိတ်ကူးမိ၏။ သို့ရာတွင် ယခင်ကတစ်ကြိမ်မဟုတ်တရုတ် တွေကို ပြောခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို မယုံကြည်မည်စိုး သဖြင့် ဤအကြောင်း ဘစ်ဒီတစ်ယောက်မှတစ်ပါး မည်သူအားမျှ ကျွန်ုပ်ပြောမပြချေ။ ဘစ်ဒီကမူကျွန်ုပ်ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ နား ထောင်လေ့ရှိ၏။

ထိုအတောအတွင်း ပန်ဘလီချွတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ လာ ရောက်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ရှုတ်ချပြောဆိုသည်ပြင် ကျွန်ုပ်၏ နောင်ရေးများကို မမနှင့်တိုင်ပင်ကြသောအခါများတွင်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင်ပြောမှ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆသည့် လက္ခဏာနှင့် မည်သည့် နေရာ၌ မည်သည့်အလုပ်ကိုလုပ်နေသည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်ကို ရှေးဦးစွာ ခေါ်ယူပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကိုကိုင်မြှောက်လျက် “တူမကြီးက လက်သပ်မွေးခဲ့ရတာ ဒီကောင်လေးပဲနော် ခေါင်းငုံ့မထားနဲ့၊ မော့နေလေ ကောင်လေး၊ ကိုယ်လက်သပ် မွေးခဲ့တဲ့လူကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ နားလည် ရတယ်ကွ၊ သူ့ကိုဘယ်လိုလုပ်သင်သလဲဆိုတော့” စသည်ဖြင့်အကြံဉာဏ် များ ပေးလေ့ရှိ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဂျိုးလက်အောက်တွင် လက်ထောက် အဖြစ်နှင့် ပန်းပဲပညာသင်ရန် အရွယ်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ပန်ဘလီချွတ်နှင့် မမတို့က ကျွန်ုပ်အဖို့ ဤအလုပ် ထိုအလုပ်စသည်များကို စိတ်ကူးကြ သောအခါ ဂျိုးက ၎င်းတို့၏စိတ်ကူးကို သဘောမတူနိုင်ဘဲ သူ့လက် အောက်တွင် လက်ထောက်အဖြစ်နှင့်လုပ်စေဖို့ ပြောလေ့ရှိ၏။ ထိုအခါ မမသည် ဖိုကြီးအနီးတွင် မီးသွေးများကို မီးညှပ်ကြီးနှင့် ဆွပေးလျက်ရှိ သော ဂျိုးကိုရန်လုပ်၍ မီးညှပ်ကို လှယူပြီးလျှင် ဂျိုးကို မီးဖိုထဲမှ တွန်းထုတ်လိုက်၏။ ၎င်းနောက် မမသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်လာ၍

“ကောင်ကလေး ခုတောင်မအိပ်သေးဘူး။ တစ်ညတစ်ညမှာ ငါ့ကို ဒီလောက်ဒုက္ခပေးရရင် တော်ရောပေါ့၊ သွားအိပ်ချေ” ဟု ဆိုကာ မောင်း ထုတ်လေ၏။

ဤကဲ့သို့နေထိုင်လာခဲ့ကြသဖြင့် အတန်ကြာလတ်သော် တစ်နေ့သ၌ မစ္စဟေဗီရုံသည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးပေါ်တွင် လက်တင်၍ လမ်းလျှောက်ရာမှ ရုတ်တရက်တန့်ရပ်ပြီးလျှင် “ဟဲ့ ပစ်(ပ)၊ မင်း အတော်ကြီးလာပြီကော” ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်ကိုအတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ဝတ္တရားပြီးစီးလတ်သော် မစ္စဟေဗီရုံက နောက် တစ်ခေါက် ကျွန်ုပ်လာသောအခါတွင် ဂျိုးလက်အောက်၌ လက်ထောက်ပညာသင်အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို အပ်နှံလိုသဖြင့် ဂျိုးအား စာချုပ်နှင့် ဟကွ ခေါ်ခဲ့ရန်မှာထားလိုက်၏။ အိမ်သို့ရောက်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ မမသည် ဂျိုးကိုသာခေါ်၍ မိမိကို မခေါ်ကောင်းလေလောဟု ဒေါပွသေး၏။

နောက်တစ်ခေါက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုးကိုခေါ်လာခဲ့ရာ မမက ပန်ဘလီချွတ်အိမ်သို့ ရောက်အောင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်လာ၍ ၎င်းအိမ်ထဲသို့ မပြောမဆိုနှင့်ချိုးဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျိုးတို့သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ နေအိမ်သို့ ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဂျိုးမှာ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဝတ်သောအဝတ်စုံအသစ်ကို ဝတ်ဆင်လာခဲ့သဖြင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေလေ၏။

အဲ့စတယ်လာက ထုံးစံအတိုင်း တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျိုးတို့သည် မစ္စဟေဗီရုံ၏ အခန်းသို့ရောက်ကြသောအခါ မစ္စဟေဗီရုံသည် “ဒီသူငယ်ရဲ့ အစ်မယောက်ျားဆိုတာ မောင်မင်းလား” ဟုမေးလိုက်ရာတွင် ဂျိုးသည် ဤမျှလောက်ကြီးကျယ်သော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်

နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စကားပြောဖူးခြင်းမရှိသည်နှင့် မနေတတ်မထိုင် တတ်ဖြစ်၍ ဦးထုပ်ကိုကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိရာမှ မစ္စဟေဗီရုံ၏ မေးခွန်းကို တိုက်ရိုက်မဖြေဘဲ ကျွန်ုပ်အားလှမ်း၍ ပြောလေ၏။

(ဂျိုး) “မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ငါ့လူ၊ မင်းအစ်မနဲ့ မရခင်က ငါ လူပျို မဟုတ်လား၊ နောက်တော့မှ မင်းအစ်မနဲ့လက်ထပ်ကြတာလေ”

(ဟေ) “ဒီသူငယ်ကို ပန်းပဲအတတ်သင်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ကျွေးမွေး လာခဲ့ကြတယ်ဆိုပါတော့ မစ္စတာဂါဂရီ”

(ဂျိုး) “ငါ့လူ ပစ်(ပ)ရဲ့၊ မင်းပျော်ရင် ငါ့အလုပ်ကိုသင်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ တယ်မဟုတ်လား။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ မသင့်မမြတ်တယ်လို့ တစ်ခါ မှ မရှိဘူးလေတော့ ငါ့ဆီမှာ လက်ထောက်ပညာသင်အလုပ်ကို လုပ်မယ်မဟုတ်လား”

(ဟေ) “သူငယ်က ဒီအလုပ်ကို ကန့်ကွက်ဖူးသလား မစ္စတာဂါဂရီ”

(ဂျိုး) “ငါ့လူရာ မင်းကိုယ်တိုင်က ဒီအလုပ်ကို စိတ်ရော ကိုယ်ပါ သင်ကြားပါတော့မယ်လို့ အဖန်ဖန် ကြံရွယ်ခဲ့တယ်မဟုတ် လား”

ယင်းကဲ့သို့ မစ္စတာဟေဗီရုံက မေးတိုင်းဂျိုးသည် ဦးတိုက်မဖြေ ဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုသာ လှမ်း၍ ပြောနေတော့လေရာ ကျွန်ုပ်က မလျော် ကြောင်းနှင့် အတန်တန် ပြောပြသော်လည်း ဂျိုးသည် မစ္စဟေဗီရုံဘက် သို့လည်း မျက်နှာမလှည့်၊ ဦးတိုက်လည်း ဖြေဆိုခြင်းမပြုချေ။

နောက်ဆုံး၌ မစ္စဟေဗီရုံသည် သိသင့်သိလိုသော မေးခွန်းများ ကို မေးမြန်း၍ ဂျိုးကတစ်ဆင့်ကမ်း အဖြေပေးပြီးနောက် ဂျိုးထံမှ စာချုပ် ကို တောင်းယူကြည့်ရှုပြီးလျှင် ...

(ဟေ) “ဒီသူငယ်ကို ပညာသင်ရတဲ့အတွက် အဖိုးအခရဖို့ မမျှော်လင့် ဘူးလား မစ္စတာဂါဂရီ”

ဂျိုးလည်း မည်သို့မျှ ပြန်မပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်က “ပြောလေ၊ ဂျိုး မေးနေတယ်” ဟု တိုက်တွန်းရ၏။ ဤတွင်မှ ...

(ဂျိုး) “ဒီမေးခွန်းဟာ မေးဖို့မလိုပါဘူး ငါ့လူ။ မင်းကို သင်ပေးတဲ့ အတွက် ဘယ်တော့များ အဖိုးအခ မျှော်လင့်မှာလဲကွာ၊ ဒါ ကြောင့် ငါက အဖြေမပေးဘဲ နေတာပါကွ”

ထိုအခါ မစ္စစ်ဟေဗီရုံသည် ဂျိုး၏ သဘောကို နားလည်သည့် လက္ခဏာနှင့် စားပွဲပေါ်မှ စာအိတ်တစ်လုံးကို လှမ်းယူလေ၏။

(ဟေ) “ပစ်(ပ)က ဒီမှာအလုပ်လုပ်တဲ့အတွက်၊ အခ ရ တယ်။ ဟောဒီ အိတ်ထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါး ၂၅ ပြားပါတယ်၊ ရော့ ပစ်(ပ) မင့်ဆရာကို ယူပေးလိုက်”

ဂျိုးသည် စာအိတ်ကို လှမ်းယူ၍ ဘယ်သောအခါမှ မမျှော်လင့် ခဲ့သော အဖိုးအခ ရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ ရက်ရောခြင်းကို ချီးကျူး စကား ပြောလေရာ မစ္စစ်ဟေဗီရုံက အဲ့စတယ်လာအား ကျွန်ုပ်တို့ကို ထုတ်လိုက်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

(ကျွန်ုပ်) “နောက်ကို ကျန်တော်လာဖို့ မလိုတော့ဘူးလား ခင်ဗျာ”

(ဟေ) “မလိုတော့ဘူး၊ မင်းဆရာ ဂါဂရီနဲ့ အလုပ်လုပ်ချေပေတော့။ မစ္စတာဂါဂရီ ခဏကလေးနေပါဦး”

ကျွန်ုပ်ထွက်လာ၍ ဂျိုးတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ရာတွင် မစ္စစ်ဟေဗီရုံက “သူငယ်ကလေးဟာ ဒီမှာတော့ လူကောင်းကလေးပဲ၊ သူကောင်းတဲ့အတွက် ချီးမြှင့်လိုက်တယ်။ မစ္စတာ ဂါဂရီက လူရိုးလူ ကောင်းတစ်ယောက်ပီပီ နောက်ထပ်မမျှော်လင့်ပါနဲ့တော့” ဟု ပြော လွှတ်လိုက်၏။

ဂျိုးသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ အောက်သို့ ဆင်းရမည့်အစား အပေါ်သို့တက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်က လိုက်၍ဆွဲခေါ်ရ

သေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝင်းပြင်သို့ရောက်ကြ၍ အဲဒီတယ်လာ
လည်း ပြန်သွားလေရာ ဂျိုးသည် နံရံကိုမှီလျက် အံ့ဩသကွာ၊ အံ့ဩ
သကွာ” ဟု အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုလျက်ရှိလေ၏။

ဂျိုး လမ်းလျှောက်နိုင်သော အခြေသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်
တို့သည် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြ၍ ပန်ဘလီချွတ်၏ နေအိမ်တွင်
ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိသော မမနှင့်တွေ့သဖြင့် မမက “ဧရာမ
မိန်းမကြီးတွေနဲ့ တွေ့ရလို့ ပြန်မှလာကြပါတော့မလားလို့ အောက်မေ့မိ
တာ၊ ပြန်လာကြသေးရဲ့ကိုး” ဟု ထေ့၍ ပြောလိုက်သေး၏။ ၎င်းနောက်
မမက “ဘာများရခဲ့ကြသလဲ” ဟု မေးသဖြင့် ဂျိုးသည် ရွှေဒင်္ဂါး ၂၅
ပြားပါသော အိတ်ကို ထုတ်ပေးလေရာ အလွန် ရယ်မောခဲ့လှသော
မမသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မော၍ “ဒင်နာ ပါတီ” ကျွေးရမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မစ္စတာဝေါ့ဆလီနှင့် ဟပ်ဘ လီလင်မယားတို့ကို
ဖိတ်ခေါ်၍ ‘ဝက်ဝံပြာ’ တံဆိပ်ရှိသော ဟိုတယ်သို့ သွားကြလေ၏။

ဒင်နာပါတီတွင် လူကြီးများမှာ ထင်ရာလုပ်ကြရ၍ ပျော်ရွှင်ကြ
သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်သော စားသောက်ပွဲဖြစ်
သည်အတွက် ခရစ်စမတ်ဒင်နာမှာကဲ့သို့ မဆိုးလှစေကာမူ ပျော်ရွှင်
လောက်အောင် မရှိချေ။ ထိုည၌ အိပ်ရာသို့ဝင်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ
စိတ်အလေးကြီး လေးလျက်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်သည် ဂျိုး၏
လက်ထောက်ဖြစ်ရမည့်အရေးကို စိတ်ကူးနှင့်တွေး၍ ပျော်ခဲ့ဖူးသော်
လည်း ယခုအချိန်၌မူ ၎င်းအလုပ်ကို နံ့သည်ဟု ယူဆလျက်ရှိပေသော
ကြောင့်တည်း။

* * *

အခန်း ၁၂

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်နှင့်ပတ်သက်၍ အထင်ကြီးလျက် အသားယူခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခုအခါ၌မူကား ပန်းပဲဖိုမှစ၍ ဧည့်ခန်းနှင့်မီးဖိုဆောင်တို့ပါ အလွန်နံ့သည်ထင်၍ ရှက်ချင်သောစိတ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအိမ်ကို မစွစ်ဟေဗီရုံနှင့် အံ့စတယ်လာတို့ မြင်သွားမည်ကို သေရမလောက်ကြောက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နေအိမ်၌ မပျော်ပိုက်နိုင်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ပေလော၊ ဆူပူတတ်သော မမ၏ အပြစ်ပေလော၊ မစွစ်ဟေဗီရုံ၏ အပြစ်ပေလော အမှန်မပြောနိုင်။ တစ်နှစ်ခန့်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ် စိတ်သဘောပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းကား အမှန်ဖြစ်တော့၏။

လက်ထောက်ပညာသင်အဖြစ်နှင့် ဂျိုး၏ ပန်းပဲဖိုထဲသို့ ကျွန်ုပ်စ၍ အလုပ်ဝင်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းကို ဂျိုး မသိရအောင်တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် ဂျိုးကိုယ်တိုင်က သိဟန်မတူချေ။

အမှန်ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်မှ ထွက်ပြေး၍ စစ်တပ်သို့မဟုတ် သင်္ဘောတပ်စသည်တို့ကို အခြားသူငယ်များနည်းတူ

မဝင်ဘဲနေခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်သစ္စာရှိမှုကြောင့်မဟုတ်၊ ဂျိုး၏ သစ္စာရှိမှုကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ဂျိုးသည် ဝီရိယနှင့် အလုပ်လုပ်ခြင်း၏ တန်ဖိုးကို နားလည်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မပါစေကာမူ သူလုပ်သကဲ့သို့ ဝီရိယနှင့်လုပ်၏။ လက်ထောက်အဖြစ်နှင့်အလုပ်လုပ်ရစဉ် ကျွန်ုပ်၌ ကောင်းသောအရည်အချင်းများရှိပါက ကျွန်ုပ်၏အစွမ်းမဟုတ်။ ဂျိုး၏ ကောင်းမြတ်သော နမူနာကြောင့်ဟူ၍ ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ အစဉ်အမြဲပုန်လျက်ရှိသော အခြင်းအရာ တစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်သည် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မီးသွေးများပေကျလျက် ဖိုထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေစဉ် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ အဲ့စတယ်လာက အပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရမည့်အရေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်အခါ၌မူကား ကျွန်ုပ်မှာ အဒေါ်ကြီး ကျောင်းအဖို့ကြီး လွန်းနေပြီဖြစ်၍ အခြားသူငယ်များနှင့် ကျောင်းမတက်တော့ဘဲ ကျောင်းစာရေး မစ္စတာဝေါ့ဆလီ ကိုယ်တိုင် သင်ပြပေးပါရန် တောင်းပန်မိ၏။ ဘစ်ဒီထံမှမူ သူတတ်သမျှသော ပညာကို ကျွန်ုပ်ရရှိခဲ့လေပြီ။

ဝေါ့ဆလီသည် ကျွန်ုပ်ကို သင်ပြပေးရန် တာဝန်ခံသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား ပညာသင်ပြခြင်းထက် ကျွန်ုပ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြု၍ ငြင်းလုံးထုတ်နေခြင်းဖြင့်သာလျှင် အသားယူအချိန်ကုန်စေသည် ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ သူ၏သင်ပြခြင်းကို လက်လွှတ်လိုက်တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တတ်မြောက်ခဲ့သမျှသော ပညာကလေးကို ဂျိုးအားတစ်ဆင့် သင်ပြပေးလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မတော်တဆအဲ့စတယ်လာနှင့် တွေ့ဆုံမိပါမူ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာဖြစ်သော ဂျိုးအပေါ်၌ အထင်အမြင်မသေးစေရန် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မစ္စဟေဗီရှုံထံသို့ တစ်ခေါက်တလေ